

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 679

Juwelen en Staatkunde.

20 CENT

De rivier-oever was vrij steil en de auto schoot met groote snelheid naar omlaag.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

JUWEELEN EN STAATKUNDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Het tuinfeest van Lady Wolverton.

Engeland mocht zich in dat jaar verheugen in een bijzonder vroegen zomer, zeer warm, met een schier eindelooze reeks dagen van jubelend zonlicht, en een zacht windje.

Op de Theems waren de roeibooten, de wherries en de punters veel eerder voor den dag gehaald dan anders het geval placht te zijn, en de schoone rivier, van Londen tot ver voorbij Hanley, was op de vrije Zaterdag en des Zondags bedekt met een zoo groot aantal van deze ranke vaartuigen, dat de liefhebbers van de gezonde watersport somtijds wel een uur en langer moesten wachten voor een van de vele sluizen of „locks”, zonder welke de Theems onbevaarbaar zou zijn.

Binnen de sluismuren, van de eene sluisdeur tot de andere, lagen dan menigmaal de wherries zoo dicht naast elkander, dat men gemakke-

lijk droogvoets van de eene deur naar de andere had kunnen wandelen.

Het was op een van die verrukkelijke dagen, een Zaterdag, toen een groepje jongelui, blijkbaar bij elkander behoorend, in vier punters en een wherry westwaarts trok, over het glinsterende water van de Theems.

De dag kondigde zich verrukkelijk aan, de zon scheen warm, maar over het water streek een frisch briesje, kortom, het was het heerlijkste weder dat men zich denken kan voor roeiers en zeilers.

Opgewekte kreten klonken van het eene bootje naar het andere, en in iedere punter stond een slanke jongeman, met een vaarboom in de hand, die het aan hem toevertrouwde, platte vaartuigje met vaste hand voortboemde over het geelgroene water van de Theems.

Het kon omstreeks tien uur zijn, toen het uitgelaten troepje de sluis voor Richmond bereikte, een van de grootste in de rivier, en waarschijnlijk ook de voornaamste.

De sluis kom is hier ongeveer zestig meter lang, en de sluis muren zijn meer dan veertien meter van elkander verwijderd.

Het verval bedraagt hier soms wel een meter.

De voorste sluisdeuren stonden open, en langzaam gleed het vijftal bootjes in de schutkolk, waar zich reeds zes of zeven vaartuigen bevonden, waaronder een fraai, witgeschilderd zeiljacht, zeewaardig, dat plaats bood voor een twintigtal opvarenden.

Over het blinkend gepoetste dek bewogen zich in het wit gekleede jonge meisjes en in sportcostuum gestoken jongelieden heen en weer. En de pas aangekomenen werden met gejuich begroet.

— Naar de garden-party van Lady Wolverton? werd door een ver klinkende meisjesstem geroepen, en van verschillende wherries kwam het bevestigend antwoord.

De laatste punter was zooveen binnengevaren en de sluiswachter had de deuren reeds gesloten, toen de jongeman die het vaartuigje voortboomde, een lang opgeschoten knaap met rossig haar een en buitengewoon grooten neus, eensklaps bijna zijn evenwicht verloor, terwijl het meisje in het lichtblauw, dat lui achter in de boot in de kussens lag uitgestrekt, een kreet slaakte, en bestraffend uitriep:

— Wat doe je nu toch Jim?

— Wat ik doe? Ik doe heelemaal niets! antwoordde de roodharige jongeman boos. Ik wilde juist hetzelfde aan jou vragen!

— Maar de boot stoot ergens tegen!

— Wat is dat voor dwaze praat, Daisy? Hoe kan de boot ergens tegen stooten.

— Maar ik voelde toch duidelijk een schok! riep het blauwe meisje weer uit.

— Jullie zullen op een klip gestooten zijn! werd er joelend van een ander bootje geroepen.

— Of op een koraalrif! spotte een tweede.

— En ik zeg je dat de boot een schok kreeg! hield het meisje in het blauw koppig vol.

— Dan zijn jullie bepaald op een wrak geloopt — een schip van een zeeroover, dat hier voor eeuwen met man en muis vergaan is, in deze sluis kolk, waar twee meter water staat! werd er weer geschreeuwd en een algemeen gelach steeg op bij deze onschuldige plagerij.

Maar de lieve Daisy scheen te behooren tot een ras, dat zich nu eenmaal niet zoo spoedig uit het veld laat slaan, of laat overtuigen.

Zij leunde zoover zij kon zijwaarts, en stak

haar blooten arm tot bijna aan den elleboog in het water.

Zoo grabbelde zij eenige tijd rond, totdat zij plotseling met een blos van opwinding op het aardige gezichtje uitriep:

— Wat zei ik je? Ik wist het immers wel! Hier voel ik duidelijk iets hard — iets hard dat glad is!

— Een reuzendiamant!

— Een versteende walvisch!

— Een onderzeesch paleis van god Neptunus!

Al deze kreten klonken door elkander, vrolijk en opgewekt, en men bleef den spot drijven met het meisje, dat bijna tranen in de oogen kreeg van boosheid, toen het uitriep:

— En toch zeg ik je dat ik gelijk heb! Jim, kniel jij eens neer in den punter, en voel of ik geen gelijk heb! Stroop nu eerst je mouw wat verder op, uilskuiken! Ga hier op het kussen liggen, en steek je hand in het water — neem daar — nog wat verder. O, lieve hemeltje!

Deze laatste uitroep van schrik was haar ontlokt omdat jongeheer Jim te ver vooroverleunde, plotseling het evenwicht verloor, en languit in het water plonsde.

Dat gaf eensklaps een geschreeuw en getier van geweld, en men had wel aan andere dingen te denken, dan aan onderzeesche paleizen of reuzendiamanten! Van alle kanten werden haken en vaarboomen uitgestoken, en de ongelukkige Jim had zooveel overvloed van keus, dat hij bijna geen raad wist, en tenslotte een zeer langen haak greep, die hem bleek te worden toegestoken van het witgeschilderde jacht af.

En terwijl zij hem daar voorzichtig inpalmden, schreeuwde de arme jongen aan een stuk:

— Ik wil in den punter! Ik wil in den punter!

— Ja, maar ik wil je hier niet hebben! protesteerde Daisy die vuurrood was geworden van verlegenheid en toorn. Je bent te smerig! Je zoudt mijn kussens maar bederven! Is er daarginds iemand die zijn plaats kan innemen?

Er bleken liefhebbers in overvloed te zijn, en terwijl men den beklagenswaardigen drenkeling opvischte, drijfmat maar gezond, klauterden twee door de zon gebruide jongelui in den punter, vischten den vaarboom op, en boden galant hunne hulp aan.

De arme Jim wierp nog een smartelijken blik op het verloren paradijs en toen verdween hij, druipend en wel, langs de trap voor de matrozen naar het vooronder, waar men hem van droge kleeren voorzag, en van waar hij tien minuten later, toen de scheepjes de sluis allang weer verlaten hadden, aan dek kwam, gestoken

in een trui van dikke blauwe wol, met den naam van het jacht op de borst geborduurd, een wijde zeemansbroek, en een versleten zuidwester op zijn nog natte, rossige haren.

Daisy trachtte nog aan een van hare ridders te verklaren, wat zij met haar kleine handje onder water had gevoeld, maar men lachte haar eenvoudig uit, en zeide dat zoiets onmogelijk was.

Zij kon zich immers zelf overtuigen, want de sluiswachter was onmiddellijk aan het dreggen gegaan, maar hij schreeuwde het vroolijke troepje na, dat de jongedame zich moest hebben vergist, want dat hij overal den modderigen bodem kon peilen.

Wel verwonderde het hem, maar dat zeide hij niet, dat het water in de kolk buitengewoon troebel was, bijvoorbeeld alsof een reusachtige visch den bodem had omgewoeld.

Maar visschen grooter dan flinke snoeken waren er niet in de Theems, en zoo vergat hij tien minuten later de geheele zaak, en hij dacht er pas veel later weer aan — toen het volstrekt geen nut meer had om er aan te denken!

Het prachtige landhuis van Lady Wolverton is gelegen op den rechteroever van de Theems, even voorbij Richmond, die prachtige, oude stad met haar geschiedkundig verleden, waar talrijke koningen zijn gekroond, die menigen grooten veldslag aanschouwd heeft, en waar een van de Stuarts zijn machtig slot optrok, dat thans nog een van de grootste attracties is voor den vreemdeling, die Londen bezoekt.

Het kasteel van Lady Wolverton, dat wil zeggen het oorspronkelijke huis, dateert uit het begin van de zeventiende eeuw, en een groot gedeelte is er nog van bewaard gebleven, maar slechts een enkele vleugel wordt ervan bewoond en dan nog maar alleen des zomers, tenzij er een groot aantal gasten is, want dan worden de lang gesloten gehouden vertrekken geopend, dagenlang gelucht, van moderne beddenvoorzien, en ter beschikking gesteld van de gasten.

Omstreeks 1730 echter werd het kasteel reeds uitgebreid met een aanbouw en meer dan een eeuw later kwam er nog een nieuw stuk bij, of liever gezegd een geheel afzonderlijk staand gebouw, hetwelk echter door middel van een overdekte gang met het oude gedeelte in verbinding werd gebracht, dat aan de andere zijde weder verbonden werd met den vroeger reeds opgetrokken vleugel.

Dit machtige complex van gebouwen lag zoo dicht bij het water, dat men met een bootje kon aanleggen aan den witgeschilderden steiger, en vandaar nog slechts vier of vijf minuten

behoefde te loopen, om de voorzijde van het huis te bereiken, want hier was de achtergevel naar den grooten weg gekeerd, die van Londen over Richmond verder naar het Westen loopt.

Daarbij moest men een weinig klimmen, want het kasteel ligt op een lagen heuvel, en van de transen der uitstekend bewaarde hoektorens heeft men een verrukkelijk uitzicht over de omgeving met haar prachtige bosschen, schoone waterpartijen, uitgestrekte weiden en bloeiende akkers, waarvan nog altijd een groot gedeelte toebehoort aan Lady Wolverton, wier echtgenoot in het begin van den oorlog stierf, en van wie men, misschien niet geheel ten onrechte, zei, dat zij ondanks haar vijfenvijftig jaren volstrekt niet afkeerig was van een opvolger voor den dapperen kolonel, die nog zou leven, als hij op, of liever achter het slagveld, geen koude had gevat, die hem ten grave sleepte.

Haar zoon van drie en twintig jaar, noch haar dochter van achttien schenen daarbij eenig beletsel behoeven op te leveren.

De waarheid is, dat Lady Wolverton nog altijd een aantrekkelijke vrouw was met haar fiere houding, haar sneeuwwit, ouderwetsch kapsel, haar nog gave tanden, en haar mooie, donkere oogen, die op een zuidelijke afkomst wezen.

En een zuidelijke was zij ook in zekeren zin, want haar moeder was een rasechte Spaansche, zelve de dochter van een Grande van Spanje, een van die trotsche Hidalgo's, die sedert vele eeuwen het recht hebben behouden, in tegenwoordigheid van den koning met gedekten hoofde te blijven.

Zij besteedde ook buitengewoon veel zorg aan haar toilet, en hare diners waren wijd en zijd beroemd, ook te Londen.

Nog geen twee jaren geleden was zij *Lady of the Bedchamber* geweest, hetgeen men elders dame de Palais noemt, en men zeide dat zij een der gunstelingen was geweest van koningin Alexandra, die eenige jaren geleden stierf.

En schatrijk moest zij zijn, dat kon niet anders, te oordeelen naar den voet, waarop zij placht te leven, niet alleen in de hoofdstad, maar ook hier in Richmond, waar zij steeds een paar maanden van het jaar placht door te brengen, omringd door gasten, jagend, visschend, varend en zelfs dansend als de beste, schijnbaar zonder vermoeden te kennen.

Zij bezat in de omstreken niet minder dan veertien groote hoeven, waarvan de pachtsommen geregeld binnenkwamen, daarenboven had zij aandeelen in groote mijnmaatschappijen, en was zij de voornaamste aandeelhoudster van een

nog niet lang opgerichte scheepvaartmaatschappij, die reeds nu aanzienlijke baten had.

Op het tijdstip waarop ons verhaal een aanvang neemt, bevonden er zich reeds een veertigtal gasten op het kasteel, Richmond Castle geheeten, en dien dag zou er een zeer groot tuinfeest plaats hebben.

Het zou iets buitengewoons worden, en alleen voor dat feest waren nog wel tweehonderd gasten genoodigd, die echter bijna allen dienzelfden avond nog zouden terugkeeren, voor zover zij niet verkozen, hun intrek te nemen in een der talrijke hotels van Richmond, of bij een der veertien pachters van haar Ladyship waarvan de meesten des zomers pensiongasten hielden.

Er zou des middags gedanst worden, er zou bij schoon weder een groot diner plaatsvinden in het heerlijke park van het kasteel, daarna zouden er landelijke dansen plaatsvinden, gevolgd door de opvoering van een sprookje door kinderen, en besloten door een vuurwerk op het reusachtige grasveld, hetwelk het huis van den Theemsoever scheidde, en aan weerszijden waarvan de zoeven reeds genoemde grintpaden omhoog voerden.

Tot die gasten nu behoorden de vroolijke jongelui, die wij zoeven reeds vluchtig ten tooneele hebben gevoerd, en die nu met hunne punters als een zwerm vroolijke vogels kwamen neerstrijken, aan het witgeschilderde aanlegsteigertje of zoo maar aan de schoeiing, die aan den rand van het grasveld was aangebracht.

Na die stevige houten schoeiing kwam eerst nog een rand gras en dan kwam het smalle grintpad, hetwelk de twee omhooglopende, bredere paden met elkander verbond.

Deze schoeiing rees omstreeks anderhalven voet uit het water op en het kwam maar hoogstzelden voor, alleen bij dagenlange storm uit het oosten, dat het Theemswater tot boven het dwarspad steeg.

Eens, in het jaar 1898, was het bij een hevigen storm voorgekomen, dat de wilde Theemsgolven het grasveld tot bijna over de helft bedekten, maar dat was dan ook een uitzonderingsgeval gebleven, en het huis zelf had geen seconde gevaar geloopt.

Lachend en babbelend kwamen de gasten aan wal, en velen droegen van die gemakkelijke platte koffers, welke de Engelschen medenemen, wanneer zij slechts voor een of twee dagen ergens uit logeeren gaan.

De heeren bergen er hun smoking, een paar verlakte schoenen, hun pyama, een wit overhemd, en wat toiletartikelen in — en de dames

doen hetzelfde, behalve dat zij de smoking vervangen door een avondtoilet.

Het liep tegen het lunchuur, toen eindelijk aan deze drukte een einde kwam en het dozijn bedienden, dat maar voortdurend af en aan liep, eindelijk een weinig rust kreeg.

Lady Wolverton had hare gasten, bijgestaan door haar dochter en haar zoon, en door haar zuster, miss Livingstone, boven op het terras ontvangen; zij die bleven werden dadelijk naar hunne kamers gebracht, en de anderen waren al spoedig op het grasveld bezig met tennissen, of wandelden door het uitgestrekte park, of bekeken de prachtige oudheden, de mooie meubelen, de wapens en de wapenrustingen in het oudste gedeelte van het slot, dat inderdaad wel een weinig op een museum geleek.

En terwijl daar nu die jeugd vroolijk uiting gaf aan haar levenslust, gleed er een geheimzinnig voorwerp nauwelijks tien minuten gaans verder door het grijze water van de Theems, en voer geruischloos een van die stille zijriviertjes in, welke door de Engelschen „backwater” genoemd worden.

En toen rees er iets als een wonderlijke, grijze walvisch langzaam boven het water van dat stil riviertje uit, aan weerszijden omzoomd door biezen en wilgen, waar men heinde en ver niets anders zag dan een paar eenzaam droomende koeien, een rond deksel ging open in dat grijze visschenlijf en een man stak voorzichtig het hoofd naar buiten, keek eens rond, en sprak toen naar omlaag:

— Zooals ik wel dacht, Brand — geen spoor van eenig leven, behalve dat van een paar goeddelijke koeien, die ons waarschijnlijk wel niet zullen verraden! Nu, ik ben blij dat het zoover is, want ik heb daar in de sluis kolk, nu de waterstand zoo laag bleek te zijn, een paar onaangename oogenblikken doorleefd! Het had er nog maar aan ontbroken dat een van die vroolijke jongelui had gedoken, om te zien, wat daar beneden dien schok veroorzaakt had met den punter van het meisje in het blauw!

En na dat gezegd te hebben stapte de man heel rustig op het dek, en vandaar op een van die steigertjes, popperig en klein, waar de platboomde schuiten der boeren aanleggen, beladen met mest of aardappelen en hij maakte daar wel een wat vreemde vertooning, keurig gekleed als hij was, met een valies in de hand, een grijze demi aan, een regenjas over den arm en twee tennisracketten in een zeildoek-étui onder den arm.

Die man was John Raffles, de Groote Onbekende.

HOOFDSTUK II.

Voorbereiding tot den strijd.

Van het steigertje liep een zeer smal paadje dwars door het weiland op een soort van weggetje toe, aan weerszijden beplant met wilgen, en een hooge heg, en die landweg scheen regelrecht naar den straatweg te voeren, die zich op ongeveer een kwartier gaans bevond.

Heel in de verte waren een paar boerenhoeven te zien.

Raffles had dit alles juist in zich opgenomen, toen het hoofd van zijn trouwen vriend Brand door het luik kwam steken.

— Nu zou ik toch wel eens willen weten, begon de jongeman, wat die vrij gevaarlijke tocht met onze brave duikboot nu eigenlijk te beduiden heeft?

— Ik hoop dat die toch tedelsteenen zal beduiden, Brand! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar je ziet hoe gevaarlijk de onderneming was. Hier en daar stond niet meer dan twee meter water, en het kwam voor dat er niet meer dan een palmbreed Theemswater was tusschen den bovenkant van onze brave Bruinvisch en de kiel van een wherry! Wij mogen van geluk spreken dat wij er zoo zijn afgekomen!

— Komaan Brand, niet zoo pessimistisch! zeide Raffles lachend. Men denkt maar niet zoo spoedig aan een duikboot in de Theems en je zult zien dat ze ons van groot nut zal zijn, wanneer het noodig mocht blijken, het huis van Lady Wolverton een weinig vlugger te verlaten dan waarop ik oorspronkelijk rekende.

Brand haalde mistroostig de schouders op, kwam nog wat verder naar boven, keek eens rond, en hernam:

— In ieder geval kan ik niet inzien waarom het noodig was, dat wij je hier brachten! Ik denk dat het een beteren indruk had gemaakt, als je van den grooten weg waart gekomen! Het is best mogelijk dat je op dit onmogelijke landweggetje een of anderen boer tegenkomt, die zeker heel verbaasd zal zijn je hier midden tusschen het gras en de biezen aan te treffen als een tweede kindeke Mozes!

— Het kindeke Mozes zal zeggen dat het verdwaald is, Brand! antwoordde Raffles glimlachend. En waarom ik niet den koninklijken weg koos heb ik je al trachten uit te leggen. Ik wil mij niet laten zien, voor ik mij duchtig heb vermomd, en daartoe is het onder meer

noodig, dat ik mijn intrek neem in een van de logementen bij Richmond, ik bedoeld zoo'n ouderwetsche herberg, die meer dan een uitgang heeft, hetgeen voor mijn doel zeer nuttig is. En dan — ik wilde mij er persoonlijk van overtuigen dat het mogelijk was, met de duikboot de Theems althans tot Richmond op te varen, geheel onder water wel te verstaan.

— Nu, je hebt gezien dat het door het oog van een naald is gegaan! hernam Brand slecht gehumeurd. Ik moet je zeggen dat ik deze geheele onderneming met een zeer slecht oog aan zie! Ik geloof aan voorgevoelens, en een daarvan waarschuwt mij, dat wij hier in het oude Richmond een leelijke pijp zullen rooken!

— Dat is vreemd Brand — mijn voorgevoel wijst juist in een tegenovergestelde richting hernam Raffles. Nu zie je toch zelf eens welke waarde er aan te hechten is, want het valt toch niet te miskennen, dat een van die voorgevoelens onmogelijk kan bewaarheid worden! En nu zullen wij niet langer praten maar aan het werk gaan. Ik heb de uitnoodiging, ik heb hier in mijn tasch alles wat er noodig zal zijn, ik heb een voortreffelijke vermommening bij mij — en ik hoop reeds vannacht terug te keeren, beladen met een behoorlijken buit.

— En wil je dat alles alleen doen?

— Dat is in dit geval het beste, Brand! Werkelijk, je kunt me nu van meer dienst zijn, door met Henderson in den omtrek te blijven, en te zorgen dat je precies te middernacht ligplaats kiest voor het witte steigertje, dat ik je een paar dagen geleden heb aangewezen, toen wij de omgeving eens per motorbootje verkend hebben!

— Het zal een plezierige wacht zijn! bromde Brand misnoegd. Een smal slootje, drie kikkers, twee koeien, die bovendien slapen, en veel gras!

— Men moet voor de goede zaak nu eenmaal iets over hebben, mijn waarde! hernam Raffles schouderophalend. Niemand belet je trouwens, deze plek weer te verlaten, onder te duiken, en de fauna van de Theems eens te bestudeeren, die heel belangwekkend moet zijn. Ik laat je volle vrijheid, zelfs om de open zee op te zoeken, wanneer je maar zorgt, vannacht om twaalf uur precies weer op je post te zijn, zoodat ik

je kan vinden, als ik je noodig mocht hebben!

— En veronderstel dat je overhaast moet vluchten, Edward! Dat men je spoor volgt, dat men je bij het steigertje eensklaps ziet verdwijnen, zoodat men niet anders kan denken, of je bent er met een motorboot vandoor?

— Wel, dan zal het vijf minuten later blijken dat men zich heeft vergist! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Goed en wel, maar men zal naar de sluiszen seinen om goed acht te geven, en de sluiswachters zullen geen enkel schip doorlaten!

— Dat is te zeggen, Brand — zij zullen geen zichtbaar schip doorlaten! Om de onzichtbare zullen zij zich wel niet bekommeren! En je wilt me toch zeker wel niet wijsmaken dat een van de lieden op het kasteel op het denkbeeld van een duikboot zal komen?

Brand zuchtte eens diep, en zeide, zonder direct antwoord te geven:

— Ik zie het al — het schijnt geschreven te staan, dat ik altijd vruchteloos pleit! Ik hoop dat je er geen spijt van zult hebben, Edward — ik bedoel natuurlijk van je dwaze onderneming, zoo gevaarlijk, zoo overmoedig, dat ze je onheil moet berokkenen! Ken je het huis bijvoorbeeld wel goed?

— Van binnen en van buiten, Brand!

— Zoo? Daar wist ik niets van! zeide Brand verbaasd.

— O, het is zeker wel zeven jaar geleden, sedert ik het bezocht! hernam Raffles onverschillig. Sinds dien tijd is er volstrekt niets aan veranderd. Ik bezichtigde het in de vroege lente, toen er een huisbewaarder was aangesteld, en het huis voor iederen vreemdeling openstond. Het wordt namelijk als een van de bezienswaardigheden van de streek beschouwd.

— En liet die huisbewaarder je ook het nieuwste gedeelte zien?

— Dat niet — dat deed ik op eigen gelegenheid!

— En je hebt de inrichting onthouden?

— Kamer voor kamer, gang voor gang, deur voor deur!

— Is Lady Wolverton alleen op het slot?

— Met haar zoon en haar dochter, en ook haar broer is er, Graaf Drexler.

— Is die hier? riep Brand verbaasd uit. Moet die dan niet aanwezig zijn bij de beraadslaging in het Lagerhuis over de wet betreffende onze nieuwe kruisers?

— Het schijnt dat hij daarbij gemist kan worden! Hij heeft twee dagen geleden tenminste vacantie genomen, en ik heb hooren fluisteren, dat hij hier een belangrijk werk heeft

te verrichten, maar ik kon niet ontdekken wat dat was. Het kan mij ook trouwens weinig schelen! Nu Brand, de plek is hier slecht gekozen voor een gesprek, want ik vrees dat ik mijn schoenen ga vuil maken in de modder! Tot vannacht twaalf uur dan! En maak je niet ongerust als het iets later mocht worden! Kom met de Bruinvisch voor den steiger, zorg dat zij drijvende blijft aan de oppervlakte, en houdt het luik geopend, want het is misschien mogelijk, dat ik je een sein moet geven.

— En wanneer er verliefde paartjes willen gaan spelevaren op de Theems?

— O, maar dat zal Lady Wolverton nooit toestaan! riep Raffles op een toon van verontwaardiging.

— En als het gedaan wordt zonder haar toestemming?

— Waarde Brand, je bent vandaag bijzonder moeilijk te voldoen! Laat ik je dan zeggen, dat, volgens geruchte, verliefde paartjes alleen maar belangstelling hebben voor elkander, en niet naar duikbooten zullen zoeken! Ik reken overigens op je voorzichtigheid en je beleid! En nu adieu — ik moet mij haasten, want ik zal nog vrij wat voorbereidende maatregelen hebben te nemen.

Raffles wuifde den jongeman toe, draaide zich om op het kleine, bijna vergane steigertje, volgde over eenigen afstand het smalle paadje, bereikte den landweg tusschen de wilgen, die vrij goed was en droog, en stapte flink voort, totdat Brand niets meer van hem kon onderscheiden door de hooge heg, en zuchtend zijn hoofd door het luik terugtrok, dit vastschroefde, en met duikboot en al onder de oppervlakte verdween van het zijriviertje.

Raffles intusschen, zonder een levende ziel tegen te komen, met uitzondering van een paar verwaande kippen en een paar schapen, bereikte langs een omweg den straatweg, en volgde dien, totdat hij eindelijk stilhield voor een van die ouderwetsche, schilderachtige herbergen zooals men ze zelfs vlak bij Londen nog wel aantreft, waar een uithangbord hangt, nog door een middeleeuwschen schilder versierd met een vergulde koe, een wit paard of een zwarten stier, en waar de herbergiers nog ouderwetsche denkbeelden aankleven, menigmaal ten bate van hunne gasten, die er wel bij varen.

De logementhouder van „De Gouden Leeuw” was een dikke man, met kleine oogjes over uitpuilende wangen, die wel wat verbaasd opzag, toen hij daar dien reiziger te voet zag aankomen, met een valies beladen, maar die hem niettemin met open armen ontving, verheugd over dien

vroegen bezoeker, die daar aankwam, voor hij er eigenlijk op rekende, want het echte, het ware vacantieseizoen was nog steeds niet aangebroken....

Raffles kreeg een uitstekende kamer, of liever hij nam die, zonder dat de weldoorvoede herbergier er ook maar het flauwste vermoeden van had, dat hij niet leidde, maar geleid werd, en dat zijn gast zijn eigen keus bepaalde, terwijl hij toch stellig meende, dit zelf te hebben gedaan.

Raffles kende het oude, mooie huis evengoed als zijn eigen, en hij wist wel, waarom hij juist die kamer had willen betrekken.

Het was een hoekvertrek, en bezat twee ramen aan iederen kant. Het eene zag uit op Wolverton Castle, en op een groot gedeelte van de Theems die hier een tamelijk scherpe bocht beschreef.

Door het andere echter kon hij nog juist de plok zien, waar hij zooveel aan land was gekomen, of ten minste ten naasten bij, want het juiste punt werd verborgen door dichte bossches wilgen en kreupelhout.

Raffles glimlachte in zich zelf. Hij was te werk gegaan als een goed veldheer, die zijn operaties pas aanvangt, wanneer hij zijn terrein van te voren door en door heeft leeren kennen.

Door zijn raam zag hij het huis van Lady Wolverton een weinig van achteren en van terzijde, maar de voorgevel, die, zooals wij reeds zeiden, naar de Theems was gekeerd, was vandaar niet te zien.

Overigens was het wel wat moeilijk, hier van een voor- en van een achterzijde te praten, want ook de achtergevel had een groote deur, die men zelfs wel een poort mocht noemen, en waarvoor zich eeuwen geleden een ophaalbrug had bevonden, toen daar nog een slotgracht was, die echter sedert jaren was dichtgeworpen, zoodat de brug geen doel meer had en werd opgeruimd.

Op vijftig meters afstand van den achtergevel liep de weg van Londen naar Richmond, en daartusschen bevond zich de boomgaard en een groote moestuin.

De dikke waard had handenwrijvend toegezien, hoe Raffles zich van zijn overjas ontdoed, en zich gereed scheen te maken, het valies te ontpakken, en vroeg.

— Ik hoop dat mijnheer het mij niet kwalijk neemt, als ik hem vraag, of mijnheer lang denkt te blijven?

— Dat zal heelemaal van de omstandigheden afhangen, mijn waarde heer! antwoordde Raffles. Indien het mij hier bevalt blijf ik lang, maar

wanneer ik mij hier zou vervelen, dan zou ik misschien reeds morgen weer vertrekken.

De waard keek teleurgesteld, maar toen zeide hij met een lachje:

— Dan hoop ik maar, mijnheer, dat de streek U zal bevallen! Het loopt nog niet erg hard met de gasten, ziet U! Het is nog wel wat vroeg in het jaar. Is mijnheer tevreden met de kamer?

— Meer dan tevreden! gaf Raffles ten antwoord.

— Heeft mijnheer nog iets noodig?

— Volstrekt niets!

En daarmede kon de herbergier vertrekken, en Raffles sloot de deur achter hem, hing een donkergekleurd, zijden zakdoekje over het sleutelgat, en begon toen het valies te ontpakken met zijn geheim vak, waarin zich de noodzakelijkste instrumenten bevonden, welke Raffles wellicht noodig zou hebben bij de onderneming, die hij zich ten doel had gesteld.

Uit het valies kwam onder meer een voortreffelijke Zeiss-kijker te voorschijn, en toen Raffles de ramen geopend had, kon hij met dit instrument evengoed zien wat er bij Wolverton Castle voorviel, alsof het fraaie huis zich vlak naast de deur hadde bevonden.

De Theems scheen nog maar altijd nieuwe gasten aan te voeren, die kwamen in wherries, kleine zeilbootjes, punters en motorbooten.

Hij kon nog juist het witgeschilderde steigertje zien van zijn uitkijkpost, en daar was het nog een druk bewegen van in het wit gekleede figuurtjes.

Raffles borg zijn kijker weder op, nam zijn kleederen verder uit het valies, sloot het zorgvuldig en borg het weg in de kast, waarvan hij den sleutel tot overmaat van zekerheid bij zich stak.

Hij boog zich eens uit het raam, en het was nog zooals vroeger — het was al bijster gemakkelijk voor een goedgeoefend en krachtig man, zich van dat raam uit, langs de regenpijp te laten neerzakken, wanneer het noodig mocht zijn.

De hoogte bedroeg nauwelijks drie meter, te rekenen van het raamkozijn, en daar beneden was de moestuin, die een gedeelte vormde van het aardige lapje grond, hetwelk bij het logement behoorde. Een smal pad voerde naar de Theems, en om het te bereiken behoefde men slechts een houten hekje te openen, maar men kon er evengoed overheen stappen, zoo laag was het. Dit pad was ten dienste van de visschers onder de gasten, die op deze wijze het snelst en het gemakkelijkst het terrein hunner werkzaamheden konden bereiken.

Raffles kende ook dit pad zeer goed, en hij wist dat hij het misschien wel eens nodig zou kunnen hebben.

En toen hij had vastgesteld dat alles juist zoo was als hij verwachtte, toen was het ook tijd voor de lunch en Raffles gebruikte ze in de heldere, vroolijke gelagkamer, waarvan de bodem met wit zand was bestrooid, en de dochter van den waard, een aardig, donkerrooig meisje, bediende hem.

Na de lunch ging hij weer naar zijn kamer, en bekeek nog eens de invitatiekaart voor het tuinfeest op Wolverton Castle, die hij had weten machtig te worden, en waarop hij vermeld stond als „De heer Archibald Mayflower en echtgenoot.“

De kaart was volkomen echt — alleen de naam was door Raffles ingevuld. Hij had door een toeval vernomen dat de Mayflowers inderdaad uitgenoodigd zouden worden, maar niet in staat zouden zijn om de invitatie te aanvaarden, en die wetenschap wilde hij zich thans ten nutte maken.

Het is waar dat de echtgenoot er niet was, maar dat zou zeker geen bezwaar zijn! Raffles had er een oogenblik aan gedacht, Brand die rol te laten spelen, maar hij wist, hoezeer de jongeman zoodanig optreden verafschuwde, en bovendien had hij hem thans elders nodig.

Ten overvloede geleeek Brand niet heel veel op mevrouw Mayflower, en al wist Raffles niet met zekerheid, of het intieme vrienden waren van Lady Wolverton, dan wel of zij slechts vluchtige kennissen waren, en alleen maar uitgenoodigd bij wijze van illustratie — de Mayflowers waren buitengewoon rijk! — zoo durfde hij het hierop toch niet te laten aankomen. Hijzelf had er voor gezorgd, het uiterlijk van mijnheer Archibald Mayflower zoo nauwkeurig mogelijk na te bootsen, en dit was hem door een zekere, reeds bestaande gelijkenis, zeer gemakkelijk gemaakt. Mayflower was weliswaar tien jaren minstens ouder, maar hij had dezelfde lengte van Raffles, hij had lichtgrijze oogen — en dat was voor iemand van Raffles' bekwaamheden in het nabootsen, al ruimschoots voldoende. Een paar ouderwetsche

bakkebaardjes, zooals men zij bijna nooit meer ziet, zelfs in Engeland niet, een paar streken in het haar, met behulp van een kwastje met kleursel, die het hier en daar grijs moesten tinten, een monocle met een hoornen rand, wat verguldsel op een der hoektanden — mijnheer Archibald Mayflower had op diezelfde plek een gouden tand — en voorts nog eenige met zorg aangebrachte rimpels en strepen in het gelaat — en Raffles durfde het aan, zich zelfs in het felste zonlicht aan Lady Wolverton te vertoonen. Wat haar broeder betreft — graaf Drexler, Raffles wist dat hij de Mayflowers niet kende en zelfs nooit gezien had.

En verder zou hij wel zorgen, zich niet meer te vertoonen dan volstrekt noodzakelijk was.

Raffles had genoeg zijn best gedaan, tot de gasten te behooren, die geruimen tijd op het heerenhuis zouden logeeren, maar dat bleek ditmaal een onmogelijke taak te zijn geweest. Er waren daarvoor geen uitnodigingen verzonden, want Lady Wolverton noodigde hare gasten altijd mondeling uit, of schreef hun, waar dit onmogelijk was, een briefje, en Raffles was er niet in kunnen slagen, zich bij de uitverkorenen te voegen, uitsluitend intieme vrienden van den huize.

Maar dit was wel voldoende voor zijn doel, zoo bedacht Raffles glimlachend, terwijl hij de uitnodigingskaart in den binnenzak van zijn smoking deed verdwijnen.

Hij wist dat hij niet noodzakelijk over het water behoefde te komen, want vele gasten kwamen ook per auto, hielden stil voor het wijdgeopende hek naast den moestuin, en liepen dan langs het breede grintpad van het park tot aan de voorzijde van het huis.

En voor de nieuwelingen, voor degenen die het kasteel niet kenden — waren er altijd wel hier en daar bedienden aanwezig, die hun den weg konden wijzen.

Enkele minuten later verliet hij het logement, met zijn overjas over den arm, en zoo dat alle bewoners van het huis hem in de richting van het kasteel zagen verdwijnen.

En hiermede hadden de eerste schermutelingen een aanvang genomen.

HOOFDSTUK III.

's Nachts om twaalf uur.

Bij het geopende hek aan de straatzijde vond Raffles twee bedienden met kuitbroeken, die een soort controleurs bleken te zijn, en het was hier dat hij zijn invitatiekaart moest toonen.

Hij maakte er uit op, ten eerste dat er voor die omzichtigheid reden moest zijn, en ten tweede dat Lady Wolverton maar niet de eerste de beste wilde toelaten. En nu liep hij reeds over het breede grintpad, onder de kruinen der eeuwenoude kastanjeboomen, en reeds in de verte hoorde hij het gelach en het gebabbel der jeugdige gasten, die zich vermaakten op het groote grasveld, dat zachtjes glooiend afliep naar de Theems.

Het grintpad liep eerst eenigen tijd evenwijdig met den zijgevel van het huis, beschreef vervolgens een rechten hoek, en liep tenslotte uit op het zooveen genoemde grasveld.

Maar voor het dit bereikte had het zich verscheidene malen gesplitst, en een van die zijwegen liep regelrecht toe op het prachtige terras, met zijn vazen en beeldengroepen, dat zich bijna over de geheele breedte van het nieuwste gedeelte van het kasteel uitstreckte.

En het was daar dat Raffles de vuurproef moest doorstaan, want daar ontwaarde hij Lady Wolverton, die hem dadelijk met uitgestrekte hand tegemoet kwam, waaruit Raffles afleidde, evenals uit de teekenen van blijdschap, die hij op haar nog knap gelaat bespeurde, dat de Mayflowers meer waren dan louter vluchtige kennissen, die men slechts uitnoodigt om „te vullen”.

Maar er was geen spoor van verbazing, en nog veel minder van wantrouwen te lezen op het gelaat van Mylady, toen zij hem begroette met de woorden:

— U is wel heel erg laat, mijnheer Mayflower! Maar wat is dat nu? Waar is Uw vrouw? Gij hebt haar toch wel meegebracht?

— Het spijt mij, mylady — maar mijn vrouw moet zich laten verontschuldigen, want zij is ongesteld geworden, en dat vrij plotseling.

— Toch niet ernstig hoop ik? vroeg mylady vol belangstelling.

— O neen, dat niet! Gij begrijpt wel dat ik anders niet alleen zou zijn gekomen! Suzanne

dreef mij zelf aan om het tuinfeest vooral niet te verzuimen, en ik hoop dat zij over eenige dagen weder op de been is.

Op dat oogenblik verscheen er op het terras een krachtig gebouwde man van een jaar of zestig.

Zelfs al zou Raffles hem nooit tevoren gezien hebben, dan toch zou hij hem onmiddellijk hebben herkend, want er bestond een opvallende gelijkenis tusschen dezen man met zijn bevelende, groote gestalte, en de vrouw met wie hij op het oogenblik sprak.

Het was graaf Drexler, permanent secretaris van de Admiraliteit. Raffles had hem wel eens op de renbanen gezien en ook in den schouwburg, en altijd had hij bewonderend gekeken naar het regelmatige, fraaibesneden gelaat, hetwelk hem sterk herinnerde aan de trekken, welke Praxiteles aan zijn Antinous heeft gegeven, het beeld waarvan verscheidene uitmuntende copieën zijn vervaardigd en waarvan men er een in het Louvre kan vinden.

De beide heeren werden aanstonds aan elkander voorgesteld.

— Mijnheer Mayflower, de welbekende beurskoning — mijn broeder, graaf Drexler.

Raffles keek in een paar ernstige oogen, die op dat oogenblik zelfs een wat sombere, onrustige uitdrukking hadden, en hij wist aanstonds alsof het hem met zooveel woorden gezegd was, dat de gedachten van dezen man in het geheel niet bij de voorstelling waren, maar zich bezighielden met iets van ernstigen aard, iets dat hem verontrustte.

En toen Raffles een oogenblik daarna naast den graaf over het terras wandelde, meende hij eensklaps te begrijpen, waaraan dit was toe te schrijven.

Er hadden geruchten geloopen van een aanstaaend tractaat met België waarvan de inhoud nog volstrekt niet bekend was. Downingstreet had het gerucht onmiddellijk laten tegenspreken maar het had hardnekkig standgehouden. Naar men zeide betrof het een maritiem verdrag, waaraan ook de economische kant niet ontbrak, en het heette dat thans dit tractaat in onderzoek zou zijn bij eenige experts van de

Admiraliteit, die dus in zekeren zin de verantwoordelijkheid zouden dragen voor de juiste samenstelling.

Pas wanneer dit onderzoek zou zijn afgevoerd, en de deskundigen van de Vloot er hun volmaakte goedkeuring aan zouden hebbengehecht, zou men de overeenkomst voorleggen aan het Lagerhuis. Met dit alles zouden echter nog verscheidene maanden verstrijken.

Het was echter duidelijk, dat alle leden van de Admiraliteit thans een weinig onder den indruk waren van hunne aansprakelijkheid voor het welslagen van een zeer gewichtige overeenkomst, die wellicht verstrekkende gevolgen zou hebben voor den geheelen toestand in Westelijk Europa.

Raffles wachtte er zich natuurlijk wel voor na zulk een korte kennismaking eenige opmerkingen in dien geest te maken, en de beide nieuwe kennissen namen al spoedig afscheid van elkander, want het bleek dat Mayflower daar nog meer vrienden had, want hij werd dadelijk bestormd door eenige dames, en uit haar opmerkingen bleek het hem, dat hij een zeer goed tennisser was, en dat men zijne diensten als zoodanig onmiddellijk begeerde.

Nu was er bijna geen tak van sport aan te wijzen, of Raffles beoefende hem; en meestal op onberispelijke wijze, en in dat opzicht behoefde hij dus gelukkig niets te vreezen, maar het feit dat vrij wat gasten hem hier schenen te kennen, verontrustte hem toch wel een weinig.

Zijn zekerheid groeide echter met de minuut, toen geen van die vrienden en kennissen ook maar een seconde aan zijn identiteit schenen te twijfelen en de middag verstreek zonder dat er zich iets merkwaardigs voordeed — tenzij men het merkwaardig wil noemen, dat de heer Mayflower telkens door de gangen van het reusachtige huis dwaalde en met de allergrootste belangstelling stilstond voor de fraaie gobelins, de prachtige trapleuningen, en de kostelijke schilderijen.

Op die tocht kwam hij nu en dan een kamermeisje tegen, dat het zeer druk scheen te hebben, of wel een bediende, die niet minder gehaast scheen te zijn, totdat hij, omstreeks half vier in den middag, op de derde verdieping van het nieuwste gedeelte van het huis iemand tegenkwam, die noch het een noch het ander was.

Het was een dame, en zeker een van de gasten, want Raffles wist dat hij haar reeds een uur geleden gezien had en ook toen getroffen was door haar wonderbare schoonheid.

Iedereen kent het schilderij van Mona Lisa van Leonardo da Vinci. Daarop geleek de vrouw,

die daar met zachte, haastige schreden kwam aanloopen, want zij had haar raadselachtigen glimlach, maar zij was mooier, oneindig veel mooier nog. Haar oogen waren donker en raadselachtig, en zij was grooter dan de meeste vrouwen, die Raffles hier nog gezien had, en toch buitengewoon sierlijk en elegant.

Raffles had haar naam niet hooren noemen, en ook thans wist hij nog niet wie zij was, toen zij hem voorbijging, met heel even een schuinschen, onderzoekenden blik uit haar prachtige oogen op zijn gelaat gericht.

Waarschijnlijk had zij hier hare logeerkamer, want Raffles meende uit den mond van een zijn tennispartners te hebben gehoord, dat zij onder de gasten was, die eenige dagen zouden doebrengen op het kasteel.

Zij was juist halverwege de groote trap, toen Raffles opnieuw een ontmoeting had.

Ditmaal was het graaf Drexler, die hem echter nauwelijks scheen te zien, en hem in de grootste opgewondenheid voorbijliep — eveneens in de richting van de trap.

Een oogenblikje stond Raffles stil, en keek hem verwonderd na, terwijl hij op zijn beurt, de prachtige breede statietrap afdaalde.

Daarop wendde hij zich om, leunde voorzichtig even over de balustrade van den overloop en zag hoe de graaf, bijna beneden aan de trap, de mooie vrouw had ingehaald, haar staande hield met een bijna smeekend gebaar, een paar woorden fluisterde, en hoe zij het hoofd boog, blijkbaar beschaamd, en toen haastig verder de trap afging, terwijl hij haar op den voet volgde.

— Ei, ei! mompelde Raffles voor zich heen. Ik geloof, dat onze graaf heel wat belangstelling koestert voor die schoone vrouw! Nu, hij is weduwnaar, en dus volkomen vrij om te doen en te laten wat hij verkiest!

Hij kon zien hoe het paar de vestibule bereikte, en vandaar naar buiten trad, in de heldere zon.

En daarop vervolgde hij zijn onderzoekings-tocht, probeerde hier of een deur openstond, daar of een raam wel goed sloot.

In sommige vertrekken, waar hij volkomen ongehinderd kon binnentreden, lagen de juweelen, alsof het waardelooze keisteenen waren, zoodaer op schoorsteenmantels of nachttafeltjes, en hij had ze maar in den zak behoeven te steken.

Maar Raffles is nooit een man van kleinigheden geweest, en het wegnemen van een betrekkelijk geringe waarde verlokte hem niet, waar zooveel meer te halen was, als hij slechts eenige uren wilde wachten.

Want pas tegen het uur van het diner zouden alle juweelenkistjes geopend worden, dan pas zouden zij hun inhoud uitstorten, dan zouden al die vroolijke meisjes, die mooie vrouwen en die deftige matrones zich tooien met diamanten en parelen tot een waarde van honderduizenden — en pas laat in den avond hoopte hij den grooten slag te slaan.

Maar in die uren van onderzoek kwam hij toch heel wat te weten, door schijnbaar onschuldige vragen, en vooral door anderen te laten praten. Zoo vernam hij waar de kamers zich bevonden van die vrouwen, van wie hij met zekerheid wist, dat zij overal, en dus ook hier, met hare juweelen pronkten, wanneer de gelegenheid er zich toe aanbood.

En nu brak voor hem de tijd aan, dat hij afscheid behoorde te nemen.

Het tuinfeest was schitterend geslaagd, de uitvoeringen hadden veel succes gehad, de danseressen waren toegejuicht en langzamerhand begon de stroom van gasten weder heen te trekken, in de bootjes en de auto's die hen gebracht hadden, en alleen die gasten bleven die tot het diner waren genoodigd of die voor korten of langen tijd op het kasteel zouden logeeren.

Maar toen Raffles met een gelegenhedsglimlach op het gelaat op de vrouw des huizes toetrad gebeurde er iets, waarop hij in het geheel niet had durven hopen — hij werd voor dien avond uitgenoodigd, tenminste wanneer de toestand van mevrouw Mayflower het zou toelaten!

Raffles greep de hem geboden gelegenheid oogenblikkelijk aan, want het drong onmiddellijk tot hem door, dat hij nu des avonds niet tersluiks het huis behoefde binnen te dringen, hetgeen altijd met allerlei onaangenaamheden gepaard ging en groot gevaar kon opleveren. Hij was nu in de vesting, en hij zou er gebruik van weten te maken!

Er zouden omstreeks zestig gasten aanzitten, dien avond, en Raffles kreeg een plaatsje recht tegenover de mooie vrouw, die zooveen op de trap reeds zijn aandacht had getrokken.

Was zij toen reeds schoon geweest — in het avondtoilet van wijnroode zijde was zij betooverend. Raffles had door de geheele wereld gereisd, hij had de mooiste vrouwen kunnen bewonderen, van Armenië, van Polen, van Spanje en Italië, hij had de koele schoonheid der Noordsche vrouwen kunnen vergelijken met het petillante van de Roemeensche, maar nooit had hij iets dergelijks gezien, zulke gloedvolle oogen, zulk een prachtige tint, die het zeer wel

zonder hulpmiddelen kon stellen, zulk een volmaakt, harmonisch geheel.

In den loop van den middag had hij gehoord dat de naam van deze vrouw, Lola Ravenna was, dat haar vader een Italiaan, haar moeder een Letlandsche was, dat zij zeer rijk was, en voorloopig haar tijd doorbracht met reizen.

En Raffles was zoo geplaagd, dat hij ook graaf Drexler in het oog kon houden, die een paar plaatsen van Lola af zat, blijkbaar zeer tot zijn misnoegen, maar gehoorzaamend aan de ijzeren wetten van Vrouwe étiquette, die nu eenmaal voorschreef, dat de familie van den gastheer of van de gastvrouw gezeten moest zijn tusschen de eeregasten — en dat waren in dit geval natuurlijk de Staatssecretaris van Marine, die om vier uur was aangekomen, en Lady Blunt, de vrouw van den Amerikaanschen gezant.

Zooals steeds in het kasteel van Lady Wolvertou, die bijzonder gesteld was op inachtneeming van de vormen, hadden alle dames veel werk van haar toilet gemaakt, en droegen zij alle juweelen, die zij bij zich hadden en dat waren er niet weinig, zooals Raffles tot zijn tevredenheid opmerkte, en zooals hij trouwens wel verwacht had.

Voor al het diamanten halssnoer van de echtgenoot van den Amerikaanschen gezant stemde hem bijna dichterlijk, door het groote aantal prachtige steenen, en de bijzonder fraaie wijze, waarop zij geslepen waren.

Dan waren er een stel zeer kostbare oorhangers, buitengewoon groote, zwarte parelen, die hij kon bewonderen in de oortjes van een andere jonge vrouw, die schuin tegenover hem zat, en zoo was er nog meer, dat zijn aandacht trok.

Hij wist wel, dat spoedig na het diner al die fraaiheden weder zouden worden afgelegd, want men zou nog wandelingen gaan maken, en er zou op de Theems nog geroeid worden, en hij begreep dat voor hem dan het oogenblik naderde om te handelen.

Hij kende nu het huis, hij wist de ligging van de kamers op een prik, hij had als een lesje kunnen opzeggen, waar al die mooie vrouwen met haar kostelijke juweelen logeerden, en hij wist verder ook, dat die deuren, voor zoover zij gesloten werden, onmogelijk lang weerstand zouden kunnen bieden aan zijn fijne instrumenten.

En verder dacht Raffles niet aan die juweelen, maar keek liever naar Lola Ravenna, die zich thans niet ontzag, achter den rug van een paar gasten om, glimlachend eenige woorden te wisselen met graaf Drexler, die wegens deze in-

breuk op de voorschriften een strengen blik van zijn zuster in ontvangst moest nemen.

Het kon niet worden betwijfeld — de Permanente Secretaris van de Admiraliteit was volkomen onder den invloed van de schoone vrouw, en dat bleek nog meer, toen, aanstonds nadat het diner was beëindigd en de dames zich voor een korten tijd in het groote salon terugtrokken, graaf Drexler zich aanstonds tot Lola wendde en met haar in het groote park verdween, waar nu heel langzaam, onmerkbaar nog bijna, de schaduwen van den avond begonnen te vallen.

Raffles glimlachte.

Lola Ravenna was rijk, maar het scheen dat zij er volstrekt niet tegenop zag, dien rijkdom nog te vermeerderen door een huwelijk met graaf Drexler, hetwelk haar bovendien een grafelijken titel zou bezorgen.

En om dien te verkrijgen scheen zij het verschil in leeftijd, dat op zijn minst vijftientig jaren moest bedragen, graag over het hoofd te willen zien.

— De arme kerel is willoos! mompelde Raffles voor zich heen. O vrouw, gij hebt nog niets van Uw kracht verloren, sedert dien noodlottigen dag in het Paradijs! Het zou mij echter volstrekt niet verwonderen, of wij zullen vanavond nog het bericht van de verloving te hooren krijgen. Daar komt onze man weder aan, en thans alleen! Goede hemel, wat is hij opgewonden! De toezegging voor een rendez-vous gekregen? Het lijkt wel zoo, want hij stormt mij voorbij, zonder mij zelfs te zien naar het schijnt. Het schijnt dat dit teweeg wordt gebracht door de liefde!

Raffles was juist tot deze slotsom gekomen, toen hij zich bevond op een tiental schreden van de heg, die het park op die plek scheidde van een soort van binnenpad, dat ook nog tot het park behoorde, maar dat gemakkelijk te bereiken was, wanneer men zich eenmaal op de straatweg bevond, en den weg kende.

De heg was dicht en hoog, bijna twee meter, en vormde dus een zeer goede afscheiding, en een afweer tegen onbescheiden blikken.

En op een pas of vijftig voor zich zag Raffles het roode figuurtje van Lola Ravenna, en hij wist niet wat er hem toe bewoog op dat oogenblik, maar hij dook eensklaps neer achter het boschje rhododendrons, dat zich toevallig juist voor hem bevond.

En nauwelijk was hij neergeknield, of hij zag dat de jonge vrouw stilstond, zich schijnbaar achteloos omwende, en toen zeer aandachtig in alle richtingen keek.

Pas toen zij zich overtuigd scheen te hebben, dat zij geheel alleen was, liet zij een eigenaardig geluid hooren, door twee van haar vingers tusschen haar lippen te brengen.

Het geheel een weinig op het tsjilpen van een musch, maar het was veel verder hoorbaar, en het geluid werd ook langer aangehouden!

En men zal zich de verbazing van Raffles wel kunnen begrijpen, toen dit geluid, dit sein — wat kon het anders wezen? — op eenigen afstand werd beantwoord, aan gene zijde van de heg.

— Alle drommels, het wordt nog veel belangwekkender dan ik had kunnen vermoeden! bromde Raffles in de grootste verbazing voor zich heen; wat moet dat romantische optreden beduiden? Voor wien is dat sein bestemd, en wat moet het beteekenen?

Hij begreep wel dat hij, wilde hij iets te weten komen, de rol van luistervink nog eenigen tijd zou moeten volhouden, en daarom bleef hij plat uitgestrekt achter de struik met rhododendrons, volkomen verborgen voor het gezicht.

Er verlieden omstreeks twee minuten, zeker niet meer, gedurende welken tijd de jonge vrouw onophoudelijk bleef rondkijken, en toen trad zij vlug op de heg toe, en Raffles hoorde haar praten — maar tót zijn groote spijt kon hij onmogelijk verstaan wat de mooie vrouw zeide.

En wat hem nog meer leed deed — van den man achter de heg kon hij volstrekt niets zien! Want dat het een man moest zijn, leek hem buiten kijf. Tusschen vrouwen zal men dergelijke seinen maar in hoogst enkele gevallen kunnen verwachten. Die gaan op een andere wijze tewerk.

Er was daar zeker een kleine opening in de heg, en daar doorheen sprak de vrouw, en stak er voor een oogenblik haar slanke rechter hand door, en al kon Raffles het onmogelijk zien, zoo begreep hij toch wel, dat die hand op dat oogenblik gekust werd door den man aan den anderen kant van de dichte, hooge heg!

— Wel, de jongedame speelt dus dubbel spel! bromde Raffles voor zich heen. Maar waarom toch in 's hemelsnaam? Wat is het doel van die zonderlinge komedie? Waarom ontmoet zij dien man niet in het volle daglicht, vrijuit? Zij is toch vrij, en heeft tegenover niemand verplichtingen? Ik zou daar gaarne iets meer van weten! Die vrouw met haar koolzwarte, geheimzinnige oogen, heeft dadelijk mijn

aandacht getrokken. Dat is zeker geen gewone vrouw! Komaan, ik wil eens trachten of ik niet wat naderbij kon komen.

Dat was lang niet gemakkelijk, want de rhododendronstruik stond aan den rand van een vrij breed voetpad, hetwelk slechts door een rand gras ter breedte van een meter van de heg was gescheiden. Op dat gras stonden hier en daar heesters, maar het zou heel moeilijk zijn, die te breken, zonder te worden gezien, tenzij hij een grooten omweg maakte.

Nu, Raffles maakte dien omweg — maar toen hij nu een gunstiger punt bereikte, op nauwelijks een achttal meters afstand van de plek, waar het tweetal in een druk gefluister bijeen

stond, slechts door de heg van elkander gescheiden, toen was het reeds te laat, en hij hoorde alleen nog maar duidelijk de woorden van de vrouw:

— Precies om twaalf uur bij de oude poort!

En daarop snelde zij weg, tot Raffles' geluk niet naar zijn kant, want hij zou zonder eenigen twijfel gezien zijn achter die lage, smalle dekking van struikgewas.

Raffles keek haar een oogenblik verwonderd na, en mompelde hoofdschuddend voor zich heen:

— Heeft die vannacht ook al iets te bedissen? Nu, ik hoop dat het op dat uur niet al te druk zal worden hier in huis!

Weet U, dat de etiketten der DUBEC-verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

HOOFDSTUK IV.

Een noodlottige ontmoeting.

Het kon omstreeks negen uur in den avond zijn, en in het huis waren alle lichten reeds opgestoken, ofschoon het buiten nog juist licht genoeg was om er bij te kunnen lezen, toen Raffles zijn ommegang maakte door het oude kasteel, zoo zachtjes voortlopend, dat zelfs het scherpste oor hem onmogelijk zou hebben kunnen hooren.

Telkens ging er een deur geruischloos open, waarvan het slot zich begaf onder zijn oefende vingers, die snel en zonder leven te

maken de fijne instrumentjes hanteerden, en dan gleed een gedaante naar binnen, bewoog zich daarbinnen snel, deksels sprongen open, diamanten glinsterden even, en verdwenen dan in de duisternis van zijn groote zak, en dan trad hij weer naar buiten, de deur ging heel zachtjes dicht, en een andere opende zich, om hem door te laten, en het spel herhaalde zich, van deur tot deur, van verdieping tot verdieping.

Maar eensklaps bleef Raffles doodstil staan

in een der spaarzaam verlichte, breede gangen van het nieuwe gedeelte, op de derde verdieping.

Hij wist dat hij zich thans in de onmiddellijke nabijheid bevond van de twee vertrekken, welke graaf Drexler steeds bewoonde, wanneer hij op het kasteel van zijn zuster logeerde.

En vandaar had hij eenig gerucht meenen te hooren.

Er werd een deur geopend, weer gesloten, opnieuw geopend, en het was hem alsof hij een mannenstem ongeduldig binnensmonds iets hoorde zeggen.

— Zou Drexler dat zijn? vroeg Raffles zichzelf af. Laat zij hem vruchteloos wachten, en toort hij nu tegen haar? Die verliefde mannen, vooral op zijn leeftijd, kunnen zeer lastig zijn in sommige omstandigheden! Men komt hen overal tegen waar men hen niet verwacht, en door hun woelige ongedurigheid kunnen zij de grootste rampen veroorzaken. Ik wilde dat hij zich, zooals ieder fatsoenlijke heere-gast, naar de groote speelzaal begaf, en daar wat kaartte! Hier loopt hij mij maar in den weg! Want hier is juist de kamer van de bekoorlijke echtgenoot van den Amerikaanschen gezant, die juist een kwartier geleden haar prachtige diamanten heeft afgelegd. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik zonder dien kostbaren tooi in mijn zak dit huis moest verlaten! Haar man is schatrijk, en kan haar gemakkelijk een nieuw snoer koopen. Ik weet, dat zij het reeds twee jaren bezit, en het moet haar dus al duchtig gaan vervelen, anders zou zij geen echte Amerikaansche en geen vrouw zijn!

Plotseling hield Raffles met deze alleen-spraak op, want er drong hem een eigenaardige geur in den neus, dien hij onmiddellijk herkende. Die geur was afkomstig van de geparfumeerde cigarettens, zooals graaf Drexler ze bij voorkeur rookte, en die speciaal voor hem werden gemaakt op Cuba. Er stond zeker ergens een raam open, er was wat tocht in de gang, en de luchtstroom voerde hem den eenigszins zoetigen geur van de sigaret tegemoet.

— Komaan, hij staat dus op de gang te rooken! was de slotsom van Raffles. Het is vervelend — want ik zal hem toch moeten voorbijgaan! Anders zou ik een grooten omweg moeten maken, om het vertrek van de rijke Amerikaansche te bereiken!

Hij had het woord nog niet gezegd, of hij moest zich haastig terugtrekken in een donkere zijgang, want zijn scherp oor had het ruischen van zijden vrouwenkleeren gehoord.

Daar kwam blijkbaar een lid van het schoone geslacht aan, dat veel haast had.

Het volgende oogenblik ging er als een schim een gedaante voorbij, in het wit gekleed, met een soort van avondcape om de schouders, en al zag Raffles er slechts een silhouet van, zoo begreep hij toch dat hij zich onmogelijk kon vergissen, en dat die vrouw Lola Ravenna moest zijn.

Zoodra zij voorbij was, kwam hij voorzichtig weer eenige stappen naar voren, luisterde met de grootste aandacht, en verraste een geluid, in welks beteekenis hij zich onmogelijk kon vergissen — daar werd een kus gewisseld!

Toen klonken er haastige schreden, een paar op heeschen toon gefluisterde woorden, het geluid van een deur die zachtjes werd gesloten, en toen werd het weer stil.

Juist op dat oogenblik sloeg buiten de kerkklok van Richmond half tien.

— Nu, van die twee zal ik waarschijnlijk geen last hebben! overwoog Raffles glimlachend bij zichzelf.

En hij trad op de breede gang, ging een trapje op van een trede of vijf, en bereikte toen de gang, waar zich de kamers bevonden van graaf Drexler.

Hij liep er haastig voorbij, over den dikken looper, en omstreeks een kwartier later was het diamanten halssnoer van de echtgenoot van den Amerikaanschen gezant in zijn bezit.

Hij had het gevonden in een eenvoudig sandelhouten kistje, dat zomaar in een wandkast was geplaatst, tusschen een paar oude handschoenen en een gebroken waaier in ....

Om elf uur, juist toen de vermoeide gasten zich gereed maakten, zich naar hunne slaapvertrekken te begeven, trad een van de oudste bedienden op de gastvrouw toe, en fluisterde haar iets in, dat haar verrast deed opzien.

— Maar mijnheer Mayflower is toch reeds om half negen vertrokken, na het diner! riep zij uit.

— Mijnheer vraagt, of hij U nog kan spreken, al is het wat laat, mylady! zeide de bediende. Ik geloof dat hij U persoonlijk berichten wilde brengen van zijn vrouw.

De fraai geteekende wenkbrauwen van mylady gingen ver de hoogte in, toen zij uitriep:

— Berichten van zijn vrouw? Maar hij heeft me toch vanmorgen, toen hij hier kwam, al gezegd dat zij verhinderd — dat zij ongesteld was? Nu, ik zal mijnheer ontvangen! Waar is hij?

— In de groene salon, mylady! Mijnheer

heeft een ongeluk gehad met zijn auto, hier in de buurt, en ik geloof dat hij U gastvrijheid wil vragen!

Lady Wolverton toonde zich hoe langer hoe verbaasder, en riep uit, thans zoo luid, dat de gasten die zich bij haar bevonden verwonderd kwamen toelopen:

— Nu begrijp ik er niets meer van! Hoe kan hij een ongeluk hebben gehad met zijn auto? Hij is toch per trein hier gekomen?

De bediende haalde even zijn schouders op en maakte het gebaar van iemand die er zelf ook niets van weet.

Mylady ging hem haastig voorbij, stak de vestibule over, en trad het vertrek binnen dat de groene salon werd genoemd wegens de kleur van de meubels en van het behang.

Daar trof zij Archibald Mayflower aan, die haastig opstond van den stoel waarop hij gezeten was, en haar met een flauwen glimlach de linkerhand toestak met de woorden:

— Stel U tevreden met de hand van het hart, waarde Lady Wolverton! Gij ziet dat de rechter gekwetst is. Ik geloof dat ik mijn pols wat verstuikt heb bij het ongeluk! Duidt gij het mij euvel, als ik U vriendelijk verzoek, mij als oud vriend van den huize voor dezen nacht onderdak te verschaffen. Ik heb op een mijl van hier een ongeluk gehad met mijn auto — tegen een boom gereden — ik was natuurlijk volstrekt niet voornemens U zoo laat nog lastig te vallen en zou het zeker niet gedaan hebben zonder dat ongeluk! Mijn vrouw is met vrienden meegegaan, die in een tweede auto volgden — zij laat U groeten.

Lady Wolverton was onbewegelijk midden in het vertrek blijven staan en staarde haren bezoeker aan alsof zij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben.

Toen begon zij stamelend:

— Maar mijn waarde Mayflower — wat praat je toch? Je hoofd is toch niet gekwetst?

— Gelukkig niet! Het is alleen mijn rechter arm. Het heeft niet veel om het lijf, maar ik kon mijn auto niet meer besturen — er viel trouwens niets meer te besturen, want het ding is een wrak geworden!

— Maat je bent toch per trein vertrokken! riep Lady Wolverton in de grootste verbazing uit. Hoe kwam je plotseling aan je auto?

— Wel, ik heb nooit anders dan mijn auto gebruikt vandaag! gaf Mayflower ten antwoord, op zijn beurt zeer verwonderd.

— Maar je bent toch met den trein hier gekomen? hernam de gastvrouw, die haar ooren niet scheen te kunnen gelooven.

— Hier gekomen? Wat bedoelt gij daarmee?

— Vanmorgen hebt ge mij toch gezegd, dat Uw vrouw ongesteld was, en niet kon komen! Zij is dus weer hersteld?

— Suzanne? Maar die is volstrekt niet ziek geweest, mylady! riep Mayflower uit, op zijn beurt Lady Wolverton angstig aanzien, als vreesde hij voor haar geestvermogens.

— Waarom heb je me dan vanmorgen het tegendeel verzekerd?

— Vanmorgen? Maar wat bedoelt gij dan toch? Vanmorgen was ik in Cardiff, ik had daar een zeer belangrijke zaak te regelen, en ik meende niet beter of die zou mij verscheidene dagen ophouden. Het bleek mij bij aankomst echter dat de mijneigenaar, met wien ik een bespreking zou hebben, dienzelfden nacht plotseling zeer ernstig ziek was geworden, en ik kon dus niets anders doen dan onmiddellijk terugkeeren, in gezelschap van mijn vrouw. Onderweg troffen wij andere vrienden, ook in hun auto, en gezamenlijk keerden wij terug naar Londen, over Richmond!

Lady Wolverton had zich op een stoel laten neervallen.

Zij was doosbleek geworden, en staarde Mayflower aan alsof zij een geestverschijning zag.

— Je bent dus niet op het kasteel geweest vandaag?

— Maar ik heb er geen voet gezet, mylady! riep de bezoeker op een wanhopigen toon. Gij gelooft mij toch wel?

— Ja, ik geloof U — ik geloof U — maar dan . . . stotterde Lady Wolverton, terwijl zij de hand aan het hoofd bracht, en verwezen naar den vloer blikte, dan moet er iets zijn gebeurd — dan moet een bedrieger je plaats hebben ingenomen — ik kan toch niet hebben gedroomd? Want luister, Mayflower! Vanmorgen heb ik onder mijn gasten iemand ontvangen, zoo sprekend je evenbeeld, dat ik zelf niet kon twifelen, geen seconde! Jij was het, daarop had ik een eed willen doen! Die man zei mij onder meer dat zijn vrouw ongesteld was, en dat hij daarom alleen was gekomen. En ik hield hem te dineeren, ofschoon je eigenlijk alleen was uitgenoodigd voor het tuinfeest. Om half negen vertrok hij, om den trein naar Londen te kunnen halen!

Gedurende deze korte mededeeling was Mayflower eveneens op een stoel neergevallen, en zat daar te luisteren met open mond.

— Zou dat een grap moeten verbeelden? kon hij eindelijk met moeite uitbrengen!

— Ik vrees dat het heel wat erger is dan een grap, Mayflower! riep Lady Wolverton uit, en

zij sprong eensklaps weer op, alsof zij door een slang gebeten was.

— Kom mede, Mayflower, ik moet onmiddellijk uitmaken wat dit te beteekenen heeft! Het kan geen grap zijn — en ik begin het ergste te vreezen! Wij moeten dien anderen man trachten te vinden, en ik zal onmiddellijk de politie van Richmond telefoneeren.

Zij had hem bij de rechter hand gevat, en de arme Mayflower gaf een schreeuw van pijn dien hij onmogelijk kon onderdrukken.

— Neem mij niet kwalijk, Mayflower! riep Lady Wolverton uit. Ik ben ook zoo vreeselijk opgewonden! Wij zullen dadelijk mijn broeder waarschuwen, dan kan die ons helpen!

— Maar mijn hemel, mylady, wat beoogde de man daarmee? jammerde de beklagenswaardige Mayflower. Wat kan toch zijn doel zijn geweest?

Het antwoord, dat hij op deze vraag ontving, was van een eigenaardige soort en kwam uit een onverwachte richting, want er werd ergens in het huis hard gegild, klaarblijkelijk door een vrouw, en toen het tweetal in de vestibule trad, kwam daar mevrouw Barker, de echtgenoot van den Amerikaanschen gezant, met een krijt wit gelaat de trap afstormen, voortdurend gillende, en pas toen zij de onderste trede van de trap had bereikt, kon zij er met moeite uitbrengen:

— Mijn juweelen halssnoer! Het is weg — het is verdwenen — ik ben bestolen.

Lady Wolverton werd nog een weinig bleeker, en keek Mayflower met een veelbeteekenenden blik aan, terwijl zij tusschen de tanden sprak:

— Dat is de oplossing van het raadsel!

Ja, dat moest het zeker wel zijn, want het was alsof het geschreeuw van mevrouw Barker het sein was geweest tot een algemeene paniek.

Men hoorde plotseling overal klachten, deuren werden open en dicht geworpen, en de gangen weerklonken van den wilden galop van een paar dozijn opgewonden dames, sommigen reeds in nachtgewaad of pyama, die elkander in de reeds duistere gangen tegen het lijf liepen, en allen door elkander riepen, en

weeklaagden over haar leege juweelenkistjes en opengebroken laden.

— Mijn broeder! Waar is graaf Drexler toch! riep Lady Wolverton boven alles uit.

Er kwamen een paar verschrikte bedienden aanloopen, en een hunner riep zij toe:

— Henry, ga onmiddellijk graaf Drexler zoeken! Misschien is hij nog in het park, misschien ook wel op de rivier! Miss Ravenna zeide mij nog geen half uur geleden, dat hij voornemens was, nog een tochtje te maken, wegens het verrukkelijke weder! Ik zal intusschen de politie waarschuwen. Ik smeek U, dames, blijft toch kalm — alles zal misschien nog wel terecht komen. De dief kan onmogelijk ver zijn!

Mylady had zich juist afgewend, teneinde naar het telefoontoestel te gaan, dat zich niet ver van de breede buitendeur bevond, toen zij halverwege bleef steken door een luide schreeuw van Mayflower, die bij de deur van de groene salon was blijven staan, een weinig verborgen door een prachtig, hoog kamerschut van Chineesche zijde, bewerkt met pelikanen en ooievaars van gouddraad.

Zij wendde zich verschrikt en verwonderd om, en zag Mayflower staan, een weinig voorovergebogen, terwijl hij met de uitgestrekte linkerhand wees naar een man, die zooeven op den breeden overloop van de eerste verdieping was verschenen, een soort van gaanderij, die over de geheele breedte van de vestibule liep, en die de beide monumentale traphefften met elkander verbond.

De man die daar zoo rustig kwam aanloopen, blijkbaar verrast door het luide getier in huis, was het levend evenbeeld van Mayflower!

Hij scheen zelf volstrekt niet te begrijpen wat er daar beneden eigenlijk gebeurde, totdat Mayflower eensklaps naar voren trad, en te staan kwam in het heldere licht van den electrischen lichter, die van de zware balken ahangt.

De man daarboven stond eensklaps stil, wierp zijn cigaret weg, liet een fluitend geluid hooren, en bromde half luid voor zich heen:

— Alle drommels — dat is al een zeer onaangename ontmoeting!

HOOFDSTUK V.

Het document.

Het oogenblik was voor Raffles niet zeer gunstig, om zich te verliezen in nuttelooze beschouwingen omtrent de vraag, hoe de echte Mayflower hier zoo plotseling en zoo ongewenscht was verschenen.

Hij was er, dat was erg genoeg, en zijn aanwezigheid dwong Raffles onverhoeds tot snel handelen.

Hij was juist voornemens geweest, het huis heel kalm te verlaten, ofschoon hij reeds twee uren tevoren afscheid had genomen van zijn gastvrouw, maar het plotselinge getier en geschreeuw der ontstelde vrouwen bewees hem, dat de roof der kostbaarheden vroeger ontdekt was dan hem wel lief kon zijn, en nu was het allerergste gebeurd — die drommelsche Mayflower maakte hier zijn opwachting, om elf uur in den avond!

Raffles keek eens links, en keek eens rechts, en wat hij zag was niet zeer geruststellend.

Links was de gang als het ware verstopt door wel acht of tien dames, die nieuwsgierig naar beneden keken in de vestibule, zonder nog goed te beseffen wat er eigenlijk was geschied, en daarachter stonden wel zes heeren.

Men kon hier dus gevoegelijk praten van een volksmenigte.

Rechts was de toestand al weinig minder aantrekkelijk, want ook daar naderden in den looppas een achttal mannelijke gasten, vergezeld door twee of drie bedienden, die er grimmig genoeg uitzagen, gewapend als zij waren met in allerijl verzamelde houwwerktuigen, zooals een oude cavaleriesabel uit een wapenrek, een pook, een bijl om hout klein te slaan en een vervaarlijk slagzwaard, hetwelk onder normale omstandigheden beheerd werd door een ridder in koperen wapenrusting, die de trap naar de tweede verdieping scheen te bewaken.

Beneden in de vestibule stonden vijf of zes dames, de oude bediende, de vrouw des huizes, en tenslotte de half versteende Mayflower, vlak bij den voet van de rechter trap.

Juist kwam er nog een tuinmansknecht bij, die door de hoofddeur was binnengetreden, en die was gewapend met een halve dorschvlegel, — en het was helaas de hardste helft — het stuk, waarmee het graan gedorscht wordt!

Raffles had niet eens een halve seconde noodig om den toestand volkomen te overzien.

Er viel niet aan te twifelen of de vestibule bood de beste kansen!

En nauwelijks had hij dat bedacht, of hij zwaaide zijn beenen achtereenvolgens over den rand van de balustrade, ging aan den buitenkant van de trapleuning vier of vijf treden af — en nam vandaar een geweldigen sprong, van een hoogte van wel twee meter, die hem als het ware boven op den ongelukkigen Mayflower en tegelijkertijd op den tuinmansknecht deed neerkomen, die door den schok ondersteboven vielen, en half versuft op dezelfde plek bleven liggen.

En Raffles, nog half in den sprong, duikelde over de twee gevallen heen, bereikte de voordeur, en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen, want hij zorgde wel, buiten den breeden lichtbundel te blijven, die uit de vrij helder verlichte vestibule over het grasveld straalde, en dit tot bijna aan den oever van de Theems verlichtte, duidelijk genoeg althans om daar een vluchtend man te kunnen onderscheiden.

Daar echter in de meeste vertrekken gelijkvloers alle lichter reeds gedoofd waren, viel het hem vrij gemakkelijk, den hoek van het huis te bereiken, alvorens een van de verschrikte en verbaasde gasten en bedienden goed begrepen wat er geschied was, en tot de achtervolging overgingen.

Maar Raffles had veel op zijn achtervolgers voor, daar hij in het donker heel wat beter kon zien, en dus zoo hard kon loopen als hij maar wilde zonder vrees te moeten koesteren, over een lage heg, of een parkafrastering heen te duikelen.

Hij bereikte dus het park, lang voor een van de achtervolgers daar den voet had gezet, en toen ook zij eenmaal den hoek hadden omgeslagen, bemerkten zij van den vluchteling volstrekt niets meer.

Het was alsof hij in den grond was gezonken. Ademloos stonden de achtervolgers stil, higgend en uitgeput van het harde loopen, en niets hoorden zij dan, heel in de verte, het gerucht van een automobiël, die op de hoogste versnelling scheen weg te rijden.

Het was toen omstreeks half twaalf in den nacht.

Lady Wolverton was zich bij hare gasten komen voegen, voor zoover zij aan de achtervolging hadden deelgenomen, en vroeg hijgend:

— Hebt gij hem kunnen pakken?

— Helaas neen, mylady! antwoordde een stem. Het lijkt wel alsof hij in de lucht is opgelost — en wij vreezen dat hij de vlucht heeft genomen met een automobiel.

Mylady drukte de hand op het hart, zoo ont-
daan was zij door dit plotselinge voorval, en omdat zij haar toorn, haar woede op iemand moest luchten, wendde zij zich tot den ongelukkigigen Mayflower, die haar met nog enkele dames gevolgd was, en barsste uit:

— Wilt gij mij eens zeggen, hoe het mogelijk was, dat die man Uw plaats heeft kunnen innemen, Uw rol heeft kunnen spelen? Hebt gij dan Uw invitatiekaart weggegeven?

— Maar mylady, hoe kunt gij zoo iets denken? riep Mayflower verontwaardigd. Die kaart is hier in mijn portefeuille! Daar, overtuig U zelve.

Niet zonder moeite haalde Mayflower met de linkerhand zijn portefeuille uit zijn binnenzak, en toonde daarop aan de verblufte gastvrouw de kaart, waarin zij zelve den naam van den uitgenoodigde had ingevuld.

Daar stond het duidelijk te lezen: „Mylady Wolverton heeft de eer, den heer Archibald Mayflower en echtgenoot uit te noodigen tot bijwoning van het tuinfeest ....” en wat er dan nog verder kwam.

De kaart was gedrukt, en alleen de namen en de datum waren ingevuld met inkt.

Mylady bleef een oogenblikje op die kaart staren, alsof daarin de oplossing van het raadsel te vinden was, gaf haar toen terug, keek met bliksemende oogen om zich heen, kreeg een der bedienden in het oog, en vroeg kortaf:

— Jij hebt immers aan het hek gestaan Dickson?

— Om U te dienen, mylady!

— Kun je je herinneren dat je iemand hebt laten passeeren, die op dezen heer geleek? Kom wat dichterbij, en kijk hem goed aan!

Dickson kwam nader, en keek Mayflower eens goed aan, op wiens gelaat thans drie of vier electrische zaklantarens waren gericht.

En na een kort oogenblik antwoordde de bediende rustig:

— Hij leek er niet op — mylady — maar het was deze heer zelf! Daarop wil ik wel een eed doen!

— Welzoo, was hij het zelf! herhaalde mylady ironisch. En toonde hij een kaart?

— Wij hebben niemand laten passeeren, die geen kaart kon vertoonen, mylady, volgens Uw eigen streng bevel. Er kwam een jongedame, die zeide dat zij haar kaart verloren had, en wij hebben haar meedoogenloos teruggezonden, ook al huilde zij tranen met tuiten.

— Hoe langer hoe fraaier! barstte mylady uit. Wij hebben hier dus te doen met een dief, een juweelenroover, die tevens handteekeningen nabootst! Nu, ik kom er voor uit dat ik hier machteloos sta, het overige moet mijn broeder maar in orde maken! Heeft men hem nog niet gevonden?

Neen, niemand had den graaf nog kunnen vinden, niet in het park, en niet op de rivier.

— Maar hij moet er zijn! Ik kan de zaak niet alleen uitmaken! kreet Lady Wolverton wanhopig. En alle gasten moeten worden gewekt, die thans reeds slapen, want wij moeten nauwkeurig weten wat er gestolen is. Dickson, bel jij de politie van Richmond op, want ik voel mij er niet meer toe in staat! Mijn hemel, dat zoiets juist in mijn huis moest voorvallen!

En bij die woorden keek zij den rampzaligen Mayflower aan, alsof het diens schuld was, dat de diefstal had kunnen plaatsvinden — alsof hij een soort van medeplichtige van den onbeschaamd roover was, die van des morgens twaalf uur af onder hare gasten zich had bewogen, en de brutaliteit zoover had gedreven, deel te nemen aan den maaltijd.

En terwijl het geheele huis in rep en roer leek te zijn, klauterde, met de lenigheid en de onhoorbare bewegingen van een kat, een man tegen de ongelijke steenen van een der zijvleugels van het huis op, in een stikdonker hoekje, en werkte zich naar binnen door een openstaand raam, snelde een trap op, en stapte haastig een kamer binnen.

Het was Raffles, die noodgedwongen wel tot dit waagstuk moest overgaan — want hij dacht er niet aan, de buit in den steek te laten, den zwaren zak vol diamanten en gouden versierselen, parelen en turkooizen, die hij op een veilig plekje had verstopt met het voornemen, hem op het met Brand overeengekomen uur, stil weg te halen....

En nauwelijks had hij den zak tot zijn groote opluchting weder in zijn bezit, en wilde hij den terugtocht aanvaarden, toen er plotseling weder iets anders geschiedde, dat hem nog een oogenblik dwong, op dezelfde plek te blijven, dat wil zeggen in de kromming van een oude, smalle wenteltrap, die zelden of nooit gebruikt werd.

waar een bijna tastbare duisternis heerscht, en vanwaar hij, wanneer hij zich over de ijzeren leuning heenboog, een klein gedeelte kon overzien van diezelfde gang op de derde verdieping, waar graaf Drexler zijn kamers had.

Er naderden snelle schreden, en hij hoorde mylady op schellen toon spreken met Dickson, den bediende, en met nog enkele andere gasten.

Overall werd op deuren getrommeld, en telkens opnieuw hoorde hij den kreet:

— Word als 't U blijft dadelijk wakker! Er zijn inbrekers in huis geweest! Overtuig U of men U niets heeft ontstolen!

Het werd een gansche optocht door de gang, telkens herhaalde zich het geroffel op de deuren en het bevel om op te staan, en nu en dan klonk daar boven uit de schelle kreet van een slachtoffer, dat, haastig uit bed gesprongen, tot de ontdekking was gekomen, dat alle juweelen uit de bergplaats verdwenen waren.

Toen weer de stem van mylady, die ongeduldig uitriep:

— Maar het is mij onbegrijpelijk, waar Douglas kan zitten! Heeft niemand dan mijn broeder ergens gezien!

— Is het onmogelijk dat Uw broeder al is gaan slapen? vroeg een stem, die Raffles aanstonds herkende als te behooren aan zijn dubbeltanger, die op zulk een ongelegen tijdstip was teruggekeerd.

— Slapen! Om kwart voor twaalf? Terwijl wij hem al een paar uren missen? Het is ondenkbaar — maar wij zullen het probeeren!

En toen werd er luider dan ooit op een deur gebonsd, en de stem van mylady riep:

— Slaap je, Douglas? Word onmiddellijk wakker! Hoor je me niet?

Een korte stilte, gerammel aan een kruk, en toen een verbaasde, verschrikte uitroep:

— Wat is dat nu? De deur is op slot! Dan moet hij dus binnen zijn!

Iemand gaf een harden schop tegen de deur, vier, vijf vuisten sloegen met geweld op het

bovenste paneel — toen weer een angstaanjagende stilte — en plotseling een mannestem:

— Wij moeten weten wat dat beteekent! Ga wat uit den weg!

Wat er precies gebeurde kon Raffles van zijn standplaats niet zien, maar hij hoorde het des te beter.

Krakend vorsplinterde een deurpaneel, en bijna onmiddellijk daarop klonk een doordringende gil:

— Mijn hemel! Mijn broer! Douglas! Wat is er met je gebeurd? is hij dood?

Een mannenstem antwoordde geruststellend:

— Ik geloof dat hij alleen maar bewusteloos is, mylady! Ja, hij ademt nog! Er schijnt hier gesoupeerd te zijn — maar — wat is dat? Hij schijnt hier ook aan het werk te zijn geweest, die schurk! Zie maar, de secretaire is opengebroken met ruw geweld!

Een paar seconden doodsche stilte en toen de kermende stem van mylady:

— Dan is mijn broeder verloren! In die secretaire bewaarde hij — het ontwerp-tractaat met België, dat aan zijn oordeel was onderworpen! Morgen zou hij het juist terug hebben gezonden. Mijn hemel, wat moeten wij beginnen?

Raffles was vol verbazing achteruitgedeinsd op het hooren van die woorden, en toen sloeg hij zich plots tegen het voorhoofd en fluisterde voor zich heen:

— Het document — Lola Ravenna — de man achter de heg — om twaalf uur bij de oude poort —!

En de volgende seconde was hij als een schim verdwenen langs de duistere trap, sloop door een smalle, stikdonkere gang, bereikte het raam waardoor hij was binnengekomen, liet zich langs de regenpijp zakken tot op een balkon van de eerste verdieping, en klom toen langs de uitspringende steenen van den muur weder omlaag met de katachtige behendigheid van een panter.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen!

HOOFDSTUK VI.

Middernacht bij de oude poort.

Het kon omstreeks vijf minuten voor twaalfen zijn, toen Lola Ravenna, die het witte kleedje had afgelegd, gehuld in een lange regenmantel, die haar gedaante geheel verborg, een vilten hoedje diep in de oogen gedrukt, een kleine tasch in de hand, zoo vlug zij maar kon over het zijpad ijde, hetwelk uitliep op den grindweg, die met een grooten boog leidde naar het zware toegangshek, waardoor de gasten, die per auto waren gekomen, dienzelfden morgen hun intrede op het kasteel hadden gedaan.

Dat hek was thans stevig gesloten, met een modern slot, maar dat scheen voor Lola al heel weinig bezwaar op te leveren.

Zij nam een bosje sleutels uit den zak van haar regenmantel, had spoedig een koperen sleutel gevonden, stak dien in het slot — de helft van het hooge hek opende zich, en zij stond buiten.

De avond was duister, de maan verschool zich achter de wolken, en de straatweg was slechts op afstanden van een paar honderd meter verlicht door niet al te sterke, electriche lampen.

Lola bleef een oogenblikje staan, keek aandachtig rond, en spoedde zich toen voort langs den achtergevel van het kasteel.

Zij behoefde slechts een tachtigtal schreden af te leggen, en toen had zij de reusachtige, oude poort bereikt, die nog slechts bij hoogst zeldzame gelegenheden open ging.

En een zucht van verlichting ontsnapte haar.

Want daar stond de snelle, grijze wagen, met haren medeplichtige achter het stuurwiel ineengedoken om zich zoo klein mogelijk te maken en met de lantarens tot op het uiterste gedoofd.

De vrouw stapte haastig op den wagen toe, en fluisterde:

— Hier ben ik, Gerald!

— Gelukt? vroeg de man gretig, even opziende uit zijn hoog, opgeslagen kraag, terwijl hij zijn best deed, in de duisternis de trekken van de vrouw te onderscheiden.

— Prachtig gelukt, maar op het nippertje! Ik zal het je dadelijk vertellen, als ik naast je zit!

— Je bent vijf minuten te vroeg! Hoe komt dat?

— Ik moest maken dat ik wegwam — er

zijn daar heel gekke dingen gebeurd, waarvan ik zelf nog niet veel begrijp! Maar praat nu niet, en maak dat we uit de voeten komen!

— Je hebt dus het stuk bij je?

— Vraag toch niet zoo dom! Dacht je dat ik hier zou zijn als het niet zoo was? Schik nog wat op — en doe mij een plezier, en rijd niet als een krankzinnige in die duisternis!

De man achter het stuurwiel had de lampen weer ontstoken, zoodat de weg thans goed verlicht was door de beide zoeklichten, haalde den hefboom over, en de motor begon zachtjes te grommen.

— Zeker dadelijk naar de boot? vroeg de man, met zijn gelaat naar de vrouw gewend.

— Natuurlijk! Waar anders heen? En maak wat voort, want ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, dat we alle reden hebben om te maken dat we wegekomen!

De auto schoot vooruit, en toen vroeg de man, maar nu met de oogen voortdurend op den weg gericht:

— Wat is er dan gebeurd?

— Een inbreker in huis!

— Het is toch niet waar? riep de man verschrikt uit.

— De heilige waarheid! Je moet ze zelfs hebben hooren schreeuwen op de plek waar je stond te wachten, zoo'n kabaal maakten de dames die haar juweelen kwijt waren!

— Maar wie was dat dan? Hebben ze hem beet?

— Dat is juist het leelijke! De politie is ontboden, en nu zoeken zij hem overal! Het juiste heb ik onmogelijk kunnen begrijpen, maar ik meen te hebben verstaan, dat die sluwe keral de plaats van een anderen gast heeft ingenomen, die echter op het laatste oogenblik moet zijn verschenen, zoodat hij alles in de war stuurde!

— De politie? Maar dat is drommels gevaarlijk! riep de man ontzet uit. Want die zal het huis doorzoeken en dan moeten ze ook de opengebroken secretaire vinden! Want je hebt ze immers opengebroken?

— Natuurlijk! Dat moest ik wel! Ik had hem zoo opgewarmd, dat hij als was in mijn handen was, maar toch ook niet weer zoo, dat hij mij het document liet zien! Je begrijpt ook wel dat ik het daarop niet durfde laten aankomen. Ik

moest hem eerst een rendez-vous belooft, ik was werkelijk bang voor hem, zoo verliefd als hij was! Hij had zelf allerlei lekkere dingen op zijn kamer binnengesmokkeld, maar toen hij opstond om cigaretten te krijgen schudde ik wat van het goedje dat je mij gegeven had in zijn wijnglas, en ik moet zeggen dat hij taai is, want het duurde nog bijna een vol uur, voor het begon te werken, en hij buiten kennis raakte.

— Was je bang?

— Dat is nogal natuurlijk! We hadden weliswaar de deur afgesloten, maar zijn zuster had toch wel eens kunnen komen opdagen! En die secretaire was een oude, sterke kast, en lang niet gemakkelijk te forceeren. Enfin, het is nu gelukkig achter den rug, en ik hoop dat wij heel wat geld voor het papiertje maken! Als de jongens met de boot nu maar op de goede plek zijn! Hoe lang denk je er over te rijden?

— Op zijn minst twee uren! Bedenk dat ik dwars door Londen moet, van het eene einde naar het andere, en dan nog een eind den weg naar Dover af, totdat we zijn gekomen aan een punt, waar onze motorboot ligt te wachten, die ons met het document dadelijk naar Hamburg zou brengen! Vandaar met den trein naar Berlijn — en een dag later hebben we de geelvinkjes binnen! Maar de duivel hale dien lastigen kerel, die juist vanavond zijn grappen uithaalde met de juweelen van de gasten van dat dwaze oude mensch! Want zij hebben het huis doorzocht, Lola, daar kun je zeker van zijn, mylady heeft natuurlijk de hulp van haar broeder willen invoeren, ze zullen hem hebben gevonden. —

— Ik had de deur van de kamer weer afgesloten, nadat ik ze verlaten had met het document!

— Een reden te meer om wantrouwend te zijn en die deur in te trappen, riep de man woedend uit. Het zou me niets verwonderen als op dit oogenblik de politie al gewaarschuwd was, en binnen een kwartier hebben ze per draadloze melding gemaakt van den diefstal van het tractaat, en jouw signalement verspreid!

— Waarom juist het mijne?

— Dat is me ook een vraag! Natuurlijk omdat jij de eenige kunt zijn, die het document gestolen heeft!

— Ei? Zou je niet eerder denken dat men dien juweelendief voor den roover hield? vroeg de vrouw spottend.

— Jawel — als jij daar was gebleven! Maar nu ze jou ook missen, nu ze zich zullen herinneren hoe jij oogjes hebt zitten geven aan dien idiot van een Drexler, nu zullen zij ook wel verder combineeren, en begrijpen, dat de juweelen-

dief en de documentendievegge, twee verschillende personen zijn! Tenzij ze niet aannemen dat jullie medeplichten waren, want dat zou de deur dicht doen!

En alsof het schrikbeeld van wat hem te wachten kon staan, plotseling voor zijn geest was verschenen, dreef de man de snelheid van den wagen nog meer aan, en als spooksels schoten bliksemsnel de zware boomen aan weerszijden van den breeden, geasphalteerden straatweg voorbij in het melkwitte licht van de schijnwerpers.

En van dat oogenblik af werd er weinig meer gesproken, want de bestuurder, die den weg uitmuntend scheen te kennen, had Londen reeds bereikt, en het was nu zaak, op den weg te letten, teneinde niet te verdwalen.

De Londenaars houden niet erg van laat uitgaan, en het gedeelte van de stad waardoor de auto raasde, was dan ook reeds duister en zoo goed als geheel verlaten.

Zoo was het dan ook mogelijk, een gemiddelde snelheid van ruim zestig kilometer in het uur te handhaven, ook temidden van de eindeloze huizenzee, en op de breede avenues steeg die snelheid onmiddellijk tot over de tachtig kilometer, en er werd nog altijd geen woord gesproken tusschen die twee.

Zij zagen in iederen langzaam voorbijslenterenden politieagent een vijand, die reeds alles moest weten van hun vlucht, en zij haalden pas weder een weinig gerust adem, toen anderhalf uur later de auto de wereldstad weder uitreed, na haar op haar smalste gedeelte, dwars te zijn doorgetrokken.

En toen zij den grooten weg naar Dover bereikt hadden, sprak de vrouw weer het eerst en zeide kortaf:

— Rijd harder, Gerald! Bedenk dat het over een uur klaarlichte dag is! De hemel in het oosten wordt al lichter!

De man knorde iets, wat onverstaanbaar was, en inderdaad liet hij de auto weder harder loopen op dien weg, waar zich nog geen enkel voertuig vertoonde, behalve met groote tusschenpoozen een zeer matineuze warmoezenier, die zijn groenten naar de markt ging brengen.

Na ongeveer een half uur te hebben gereden, en toen de duisternis reeds plaats had gemaakt voor de ochtendschemering, sloeg de man een zijweg in, die, dit wist de vrouw, ongeveer zeven kilometers verder op den oever van de Theems uitliep.

En toen pas haalde zij verlicht adem, want het was zeer onwaarschijnlijk, dat de politie op deze plek zou zoeken.

Veeleer moest zij vreezen, dat alle havens nauwkeurig zouden worden bewaakt, van het oogenblik af, dat de roof van het kostbare traactaat, hetwelk tot iederen prijs geheim moest worden gehouden, bekend zou worden.

Tien minuten later zette Gerald de remmen van zijn wagen aan.

Daar rolde de Theems haar grijze golven voort!

De weg beschreef hier een bijna rechte bocht, en volgde verder over grooten afstand den oever van die rivier, die zich van dit punt hoe langer hoe meer ging verbreedden, totdat zij eindelijk tot een machtigen stroom werd van vele tientallen meters breedte.

En daar, omstreeks tien meters van den oever lag een grijsgeschilderde motorboot voor anker, nog ternauwernood zichtbaar in de slechts langzaam voor het daglicht wijkende duisternis.

Eigenlijk mocht men wel van een motorschip praten, want het was een vaartuig van het kruiserstype, hetwelk gemakkelijk een dertigtal personen kon bevatten, en dat er uitzag als een van die motorvaartuigen, welke men gewoonlijk directiebooten noemt, en die van dertig tot vijftig ton groot zijn.

Het vaartuig had op de voorplecht een dunne vlaggemast en duidelijk waren de draden te zien van het radiografisch toestel, hetwelk de motorboot aan boord had.

Op het middendek bevond zich een soort van campagne, met een viertal kajuiten, tenminste men kon de ronde raampjes vaag zien glanzen in het doorkomende licht, die waarschijnlijk bij die kajuiten behoorden.

Daar achter liep een trapje naar omlaag, zeker naar de andere verblijven, en een soortgelijk trapje naar de kuil, of het vooronder.

De plek, waar de wagen stilhield, was bijna volkomen eenzaam, maar op nauwelijks een halve kilometer afstand waren de daken te zien van een klein gehucht.

Men scheen aan boord van de motorboot de nadering van de auto te hebben opgemerkt want er kwam leven aan het dek, en een stem gromde:

— Jullie daar, jongens? Noem je namen?

— Gerald en Lola! klonk het aanstonds.

— Alles in orde?

— In de beste orde! We hebben het zaakje — Lola heeft knap gewerkt!

— We zullen ons sloepje uitzetten, om je te halen! En doe met de auto wat er is afgesproken!

— Maar is dat geen zonde? vroeg Lola, met een spijtigen klank in haar stem als zij dacht

aan den flinken wagen, die haar hierheen had gevoerd.

Maar Gerald, die reeds was uitgestapt, haalde minachtend de schoulers op en zeide:

— Een tweedehands vod, dat geen honderd pond sterling meer waard is! Wij moeten tot iederen prijs ieder spoor trachten uit te wisschen, en daarom in het water met het ding! Stap uit Lola!

Ook de vrouw stapte uit, en naast elkander keken zij toe hoe een klein jagertje op den achterstevan van de boot werd losgemaakt en te water gelaten, en hoe dat vletje, door een man geroeid, naar het lage vlandertje kwam, waar anders misschien de vrouwen uit het gehucht geknield lagen om haar wasch te reinigen.

Toen het bootje naast den lagen steiger lag, zeide Gerald tot de vrouw:

— Stap jij maar vast in — ik zal voor den wagen zorgen.

— Geef me een hand, Gerald! Het is nog zoo donker dat ik weinig kan onderscheiden.

Een weinig ongeduldig hielp de man haar in het vletje, keerde toen naar de auto terug, richtte het stuur zoodanig, dat de voorwielen naar het water wezen, gaf gas, en bracht den wagen dadelijk op de hoogste versnelling.

En dat was niet eens noodig geweest, want de rivieroever was vrij steil en de auto schoot dan ook met groote snelheid naar omlaag, plonsde het gele Theemswater in, dreef door de vaart nog een vier, vijf meters verder, maar zonk toen door haar zwaarte klaarblijkelijk snel.

Het viel moeilijk te zien, want nog altijd aarzelde de dag, en bovendien was er sedert eenige oogenblikken een vrij dikke mist komen opzetten, tot groote blijdschap van den kapitein van den motorkruiser, die hierdoor zijn kansen om omgeremt te ontsnappen, aanmerkelijk zag toenemen.

Men hoorde een zuigend geluid, toen een bruisen, als van een waterval — en toen sloten de golven van de Theems, die op die plek zeker wel tien meter diep is, zich boven de auto, en onttrokken haar volkomen aan het gezicht.

En toen haastte de man zich, eveneens in het jagertje te stappen, want de mist werd ieder oogenblik dikker en hij verlangde aan boord te zijn van het vaartuig, dat nog maar schimachtig te zien was, en waar men opnieuw de lichten had moeten ontsteken, teneinde haar ligplaats aan te duiden.

— Acht of tien riemslagen brachten het jagertje weder tot bij den achterstevan van den kruiser, en langs het stalen trapje klanterden eerst de vrouw, dan de man op het lage

dek, terwijl de roeier nog meer naar achteren voer, de haken van de takels in de daarvoor bestude ringen sloeg, langs een touwladder aan boord van het schip klom, en toen twee of drie van zijn makkers hielp, het vletje weder aan boord te hijschen! En terwijl dit geschiedde, waren weer drie andere mannen op de voorplecht bezig, om het anker binnen te halen, waarvan de ketting met groot lawaai door de kluisgaten liep, terwijl de drie mannen onder het aanheffen van een soort van maatgezang uit alle macht op het gangspil leunden.

En het anker was nog niet eens behoorlijk totaan de kluisgaten opgetrokken of reeds klonk de stem van den gezagvoerder in de spreekbuis naar de machinekamer, de krachtige Diesel-motor begon te werken, de bronzen vinnen van de schroef sloegen het gele water tot schuim en in den nevel, een spookschip gelijk, terwijl de zon vruchteloos poogde, die sluiers van mist te verscheuren, gleed „De Havik” — zoo was de naam van het schip — stil en behoedzaam voort, in oostelijke richting, om de monding van de Theems op te zoeken!

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.

Andere volgen.

HOOFDSTUK VII.

De draadlooze.

Onder normale omstandigheden kan een flinke motorkruiser met een goede machine de Theems van Londen tot aan haar monding gemakkelijk in vier of vijf uren afvaren.

Heel anders echter wordt het, wanneer er een dikke mist staat, want de Theems is druk bevaren, en al wordt zij ook vrij snel van een buitengewone breedte, men moet zich toch zeer in acht nemen, wanneer er mist staat — en de gele, vettige mist van dien Junimorgen was al bijzonder dik!

Kapitein Bricks van „De Havik” koos dan ook het zekere voor het onzekere en daar hij iedere aanvaring wilde vermijden, stevende hij

slechts behoedzaam voort, zooveel mogelijk den linkeroever van de rivier houdend.

Het was een geluk dat hij het vaarwater uitnemend kende, alle ondiepten, alle verraderlijke stroomingen, en dat hij die zelfs bij nacht had weten te ontwijken.

Toch zou het nog bijna acht uren duren, alvorens „De Havik” eindelijk de monding van de Theems bereikt had, juist toen de mist begon op te trekken.

En eensklaps — het was toen omstreeks één uur in den middag — brak de zon juichend door den nevel, en verlevendigde het onvergelykelijke schouwspel, hetwelk de Theemsmonding

altijd oplevert, onverschillig bij welke weersgesteldheid.

Het was alsof er een reusachtig tooneelstuk werd opgetrokken, en zoover het oog reikte zag men de reusachtige oorlogsschepen voor anker liggen, zag men de visschersschepen voorbij varen, de vrachtschuiten uit België en Nederland binnenkomen, de grootste steenkolenschepen, vaartuigen met hout en cement beladen, allerlei koopvaarders de haven uitstoomen, zoo snel mogelijk, teneinde den verloren tijd in te halen.

Ook „De Havik” begon harder te loopen en Gerald, die zich, zooals men dat noemt, verbeten had van ongeduld, bij dien onverwachten tegenslag, haalde pas verlicht adem, toen men veilig en wel die gevaarlijke rivier verlaten had, waar niet alleen telkens een aanvaring dreigde, maar waar men ook iedere minuut de kans liep, door een der snelle booten van de havenpolitie te worden gepraaid.

En hij moest het dankbaar erkennen, dat wellicht juist de mist die zijn vlucht zoo had opgehouden, een aanhouding door een politieboot voorkomen had.

En hoe meer de mond van de Theems zich verwijfde, hoe onduidelijker de oevers werden, hoe meer vertrouwen Bricks begon te stellen in den goeden afloop van de gevaarlijke onderneming.

Zonder eenigen twijfel was het bericht van den documentenroof thans reeds over heel Engeland verspreid, althans wat de havenplaatsen betreft, want Lola Ravenna had hem reeds medegedeeld, hoe die diefstal ontijdig ontdekt was door een noodlottigen samenloop van omstandigheden, dien zij evenmin had kunnen voorzien als verwachten.

En met de grootste verbazing, ja zelfs een tikje ongelooft had Bricks geluisterd naar die uiteenzetting van het raadselachtige voorval, hetwelk zich op het kasteel van Lady Wolverton had afgespeeld, en waarin een juweelendief zulk een groote rol had vervuld.

Hoofdschuddend had hij de vrouw laten uitspreken, en toen de opmerking gemaakt, terwijl zijn ruige wenkbrauwen zich samentrokken:

— Een juweelendief, die zulke stoute stukjes uithaalt — wel, ik ken er maar een, die zoiets zou durven ondernemen — en ik zal je zijn naam wel niet behoeven te noemen!

— Bedoel je John Raffles? had de vrouw zeer verschrikt gevraagd.

— Niemand anders! was het antwoord geweest van den kapitein.

De vrouw had hierop gezwegen, sedert dat gesprek was ruim een uur voorbijgegaan, en

nu bevond „De Havik” zich reeds bijna in volle zee, en het zou niet gemakkelijk vallen, haar thans nog te achterhalen op die uitgestrekte watervlakte.

Zij was wel op een bijzonder gelukkige wijze ontkomen aan de val, die men het scheepje stellig had gezet, en wie weet hoe alles zou gegaan zijn, ondanks de vlugheid van de motorboot, indien die mist niet op het juiste oogenblik ware komen opzetten en haar onttrokken had aan het oog der achtervolgers.

En thans behoefde men voor een aanhouding niet bevreesd meer te zijn.

De papieren van Bricks waren uitstekend in orde, zijn schip was ingeschreven in Lloyd's Register, hij had zijn brevet als kapitein ter groote vaart, en niemand kon hem beletten, met zijn Havik te gaan en te komen waar hij verkoos.

Het is waar, van de dievegge was natuurlijk een signalement verspreid — maar ook dat zou binnen een kwartier zijn kracht al verloren hebben, want de schoone Lola had er niet tegenop gezien, ter wille van het goede doel heur zwarte haren, zoodra zij aan boord tot rust was gekomen, met een kleurlooze vloeistof te bestrijken, en nu zij in de zon was gaan zitten, blootshoofds, begon heur haar gestadig te verkleuren tot een rossig rood, en binnen een kwartier zou het zeker vuurrood zijn geworden!

Wat het document betreft — daar zou men zich nu juist mee gaan bemoeien, om te zorgen dat het onvindbaar zou worden ook voor het scherpste speurdersoog.

Lola had het kostbare stuk geen oogenblik prijs willen geven, en nu haalde zij het uit de tasch die zij stevig had vastgehouden al dien tijd, en bekeek met liefdevolle blikken de langwerpige, gele enveloppe, voorzien van vijf lakken, nog volkomen versch, en die waren aangebracht door graaf Drexler zelf, zoodra hij zijn studie van het stuk voltooid had, en toen hij op het punt stond, het kostbare tractaat in persoon weder te gaan terugbrengen naar den Grootzegelbewaarder, die het onder zijn berusting zou houden, tot tijd en wijle het aan het Lagerhuis zou worden voorgelegd.

— Ik zou wel eens willen weten wat er in staat! merkte Gerald op, die naast haar was komen zitten op de gemakkelijke bank, achter de campagne, terwijl Bricks toekeek, nu hij het roer had kunnen overlaten aan zijn eersten stuurman.

— En mij kan het niets schelen! hernam de vrouw schouderophalend. Als ik maar over-

tuigd ben, dat ik er een half millioen mark voor krijg, dan is mij dat ruimschoots voldoende!

En zij draaide de enveloppe in haar handen heen en weer, zocht naar een adres, dat zij niet vond, bekeek de zegels, en zeide toen peinzend:

— Te zeggen, dat dit beetje papier een half millioen waard is!

— Als het tenminste de goede enveloppe is! zeide Bricks spottend.

— Denk je soms dat ik gek ben? riep de vrouw kwaad uit. Hier staat het in een hoekje geschreven: „Tractaat Engeland-België, streng vertrouwelijk.” Ik heb het meer bij de hand gehad, Bricks, en je kunt zulke dingen gerust aan mij overlaten! Zeg mij eens wanneer kunnen wij te Hamburg zijn?

— Niet voor het aanbreken van den morgen, op zijn best! antwoordde Bricks. Ik geloof dat wij leelijken tegenwind krijgen, en al zal mij de wind zelf niet hinderen — de strooming doet dat wel!

— Waarom ben je eigenlijk niet naar Vlis-singen gegaan, en vandaar naar Berlijn?

— Omdat ik ze alle vijf gelukkig nog bij elkaar heb! antwoordde Bricks bedaard. Dacht je soms dat er al niet naar alle Europeesche havenplaatsen getelefoneerd was, en getelegrafeerd, met verzoek, alle verdachte vaartuigen grondig te onderzoeken, en vooral op een vrouw te letten, die er zus en zoo uitziet? Je mag dan je haar geverfd hebben — dat is voor slimme politielui gemakkelijk genoeg te doorzien. Het had onze onderneming in gevaar gebracht, en al duurt het dan ook wat langer — ik heb het zekere voor het onzekere willen kiezen! Want Hamburg is een haven, waar ze ons juist wel met open armen zullen ontvangen, denk ik!

En Bricks grinnikte eens voor zich heen, zeer verheugd over zijn grap.

Lola had een oogenblik peinzend over de golven uitgezien, en nu begon zij eensklaps weer:

— Je noemde daareven den naam van Raffles, Bricks! Geloof je werkelijk dat hij het geweest kan zijn, die al die opschudding heeft teweeggebracht, die de juweelen heeft gestolen en die bijna mijn plannen in duigen had doen vallen?

— Als hij het niet is geweest, dan was het iemand, die verbazend veel op hem geleek! antwoordde de kapitein grimmig. Zoiets durft hij alleen maar doen!

— Als hij maar niets van den diefstal ge-

merkt heeft! ging Lola voort, terwijl zij haar prachtige wenkbrouwen fronste.

— En wat zou dat nog? zeide Gerald met een minachtend lachje! Laat hij het gemerkt hebben. Hij kan ons toch geen schade meer berokkenen!

— Zeg dat niet zoo hard! zeide de vrouw angstig. Eris maar een man ter wereld voor wien ik bevreesd ben, en dat is die geheimzinnige Londenaar, die overal tegelijk en nergens is. Zeg Bricks, je hebt immers draadlooze telegrafie aan boord?

— Dat heb ik!

— En een marconigraaf?

— Neen, zoover heb ik het nog niet gebracht! Denk je soms dat je hier aan boord van een oorlogsschip bent, of van een mailboot? Mijn stuurman is tegelijkertijd de bedienaar van het radiotoestel — en hij doet het handig genoeg.

— Roep hem dan! Laat een ander zijn plaats innemen, en vraag of hij zich in verbinding kan stellen met den vasten wal.

— Met welken wal? vroeg Bricks verbluft.

— Doe niet zulke domme vragen! Natuurlijk met den wal van Engeland. Ik wil weten of je gelijk hebt, en of ze Raffles al te pakken hebben — of wie het dan anders geweest mag zijn!

— En wil je me dan eens zeggen, met wien stuurman Quilp zich in verbinding moet stellen?

— Wel, eenvoudig met den Grooten Omroep, met Daventry.

Bricks haalde de schouders op, maar hij kende Lola, en hij wist dat er in de eerste uren over niets anders zou worden gesproken, zoodat hij beter deed maar onmiddellijk toe te geven, inplaats van dat twee uren uit te stellen.

Hij bracht zijn groote handen als een scheepsroeper om zijn mond, en schreeuwde naar de brug:

— Hei daar, Quilp, geef het stuurrad aan Brash, en kom naar beneden! Je moet seinen!

Quilp floot schel op zijn vingers, een stuurmansmaat kwam aanloopen, beklom de kleine trap naar de brug, nam het stuurrad over van Quilp, en deze liep haastig naar beneden, kwam op het groepje toe, en vroeg, van den een naar den ander kijkend:

— Wat moet er geseind worden?

— Je moet vragen of er al nieuws is van den juweelenroof in het kasteel van Lady Wolverton te Richmond! beval Lola kortaf.

— Dat is een heele mond vol, en ik mag lijden dat ik het onthoud! zeide Quilp onbeschaamd terwijl hij zich achter het oor krabde. Lady Richmond bij Wolverton — neen, het is net

omgekeerd, Lady Wolverton op een kasteel bij Richmond, en hoe het met haar juweelen staat!

— Niet alleen met haar juweelen, uilskuiken! viel Lola ruw uit. Er is daar vannacht een partij geweest, en al haar gasten zijn bestolen! Dat had je kunnen weten, als je geluisterd had!

— Ik had waarachtig wel wat anders te doen dan te luisteren! hernam Quilp schouderophalend. Denk je soms dat er niets te doen is aan boord van zoo'n groote schuit? Dus de gasten zijn begapt, en dat moet ik vragen! Aan wie moet ik dat vragen?

— Aan Daventry, ezal!

— Aan den Grooten Omroep? En denk je dat die antwoord geven? Jawel, ze zullen mij zien aankomen! Denk je dat die niets anders te doen hebben dan op alle aanvragen maar te antwoorden?

— Dan ga je maar luisteren, en je wacht net zoolang, tot ze je antwoord geven! antwoordde Lola grof. Je zult wel iets opvangen, als ze dat soms niet doen! Er moet natuurlijk over de zaak gesproken worden. Ik weet zeker dat de lucht er vol van zit. Brash kan wel zoolang de boot sturen!

Quilp scheen een oogenblik in beraad te staan, haalde toen de schouders op, draaide zich op zijn hielen om, en richtte toen zijn schreden naar het kleine hokje aan de voorzijde van de campagne, waarin de radiograaf was opgesteld.

Het volgende oogenblik was hij den hoek omgeslagen, en uit het oog verdwenen.

— Ziezoo, zeide Bricks, en nu zullen wij eens beraadslagen over de beste manier, om het document hier aan boord te verbergen, omdat wij toch altijd rekening moeten houden met de mogelijkheid dat een radiografisch gewaarschuwde politieboot ons op volle zee den weg afsnijdt, en hier een onderzoek gaat instellen! Het komt me toch al voor dat onze schuit niet zoo hard loopt als anders, en ik kan me niet begrijpen waaraan dat zou liggen! De machine loopt toch fullspeed! Ik haal er anders wel dertig knoopen uit, en ik veronderstel dat zij nu niet meer dan vijftwintig haalt!

— Dat had je waarachtig wel eerder mogen bedenken! riep Gerald verschrikt uit. De Engelsche politieboten halen er minstens twee of drieëndertig!

— Nog maar een kwartiertje, en dan zijn we buiten de driemijlsgrens, en kunnen ze ons niets meer maken! zeide Bricks schouderophalend. Ik zal mij aanstonds wel eens gaan overtuigen, en de log uitwerpen! Nu eerst het document!

Lola, die zich met den scherpen kant van de

enveloppe tegen de lippen had getikt, riep eensklaps uit:

— Als ik de enveloppe eens op mijn lichaam verborg!

— Een prachtige inval! spotte Gerald! Hier aan boord zullen ze je waarschijnlijk niet fouilleeren, de politiemannen, maar ze nemen je mee, en dan wordt het daarginds wel door een vrouw gedaan, en dan zijn we ons half miljoen kwijt!

— In de machinekamer dan?

— Die kun je zoo grondig afzoeken, dat er geen centimeter ondoorzocht blijft! antwoordde Bricks. En zoek nu maar niet verder, want ik denk wel dat ik het allerbeste middel heb! We zullen die enveloppe eerst in gummidoek wikkelen, dan gaat ze in een tasch van ondoordringbaar zeildoek, die zal ik zelf dicht breenwen, met werk en pek, en dan wordt het moois onder de waterlijn stevig tegen de boot vastgemaakt, en ik garandeer je, dat er geen druppeltje zeewater zal binnendringen, al maakten wij de reis om de wereld er mee!

Op dat oogenblik klonk een rauwe stem van de stuurbrug, en Brash, de bootsman, brulde naar beneden:

— Kappie, kom ereis effe hier! Ik snap er geen snars van!

— Hij heeft weer eens wat! verklaarde Bricks meesmuilend, en met een verachtelijk schouderophalen. De baby kan zeker het rad niet zoolang vasthouden. Ja, dat was in mijn tijd anders!

Hij zette zich schrap op het dek, en schreeuwde naar omhoog:

— Hou jij je maar taai, zeuntje! Ik kom straks wel eens kijken of je nog geen eelt in de handpalm hebt! Eerst zullen we eens loggen!

Hij ging zijn hut binnen, en trad er uit met het toestel, hetwelk aan boord van schepen gebruikt wordt om de snelheid te meten, en dat bestaat uit een zeer lange lijn, van een bepaalde lengte, aan het einde voorzien van een ronde schijf, die, na in zee te zijn geworpen, zooveel weerstand biedt aan de golven dat zij, praktisch gesproken, vertikaal op dezelfde plaats in het water blijft staan, zoodat men slechts op het horloge behoeft te zien, en, nadat de lijn, die soms wel een kilometer lang is, is afgelopen, kan bepalen, hoe hard het schip loopt.

Dit is de log in haar eenvoudigsten vorm; men heeft tegenwoordig patentlogs, die werken door middel van een wijzer op een plaat, waarop men ten allen tijde en zonder eenige moeite de snelheid van het vaartuig kan aflezen, aar die overigens op hetzelfde beginsel berusten.

Alleen is de schijf hier vervangen door een soort van kleine schroef, die sneller draait, naar mate het schip sneller vaart.

Maar zoover had kapitein Bricks het nog niet gebracht! Hij was dus beladen met een kilometer touw, en alles wat er verder bij behoort, en liep met dit vrachtje naar het achterschip, toen hij plotseling een kreet van verbazing en woede slaakte, de log tegen het dek smeet, en schreeuwde:

— Wel voor den duivel, wie zijn de ezels die me dat gelapt hebben?

Lola en Gerald kwamen verschrikt toelopen, en riepen:

— Wat is er gebeurd? Waarom schreeuw je zoo?

— Zou jij niet schreeuwen, als je dat zag! Zie je niet eens wat er gebeurd is? Het jagertje is uit de davits gezakt, door de vaart van het schip heeft het zich in het water half omgekeerd en nu werkt me het heele stel als een rem! Het is om helsch te worden! Kijk eens hier — dat ding zuigt zoo, dat het waratje de stangen van de davits uit het lood heeft getrokken! 't Is waarachtig geen wonder, dat de boot vijf knopen minder loopt!

Hij keerde zich om, en brulde, zoodat de aderen hem op de slapen zwollen:

— Alle hens aan dek! Jullie beesten, maakt een beetje voort!

Verschrikt kwamen van onderen, van voren, van uit de machinekamer allen toelopen, die maar vrij waren, en een oogenblik daarna stonden er zes man zeer ontsteld voor hun barsche kapitein en keken met verwezen oogen naar het jagertje, dat daar, half onder water gedompeld en opzij liggend, met den open kant naar het schip gewend, inderdaad werkte als een zeer krachtige rem.

En zoo hevig was de kracht die erop werkte, dat inderdaad de davits waren kromgetrokken.

Het noodlot wilde, dat het jagertje altijd meer achter dan op het schip had gehangen, en onder normale omstandigheden onzichtbaar werd gemaakt door een watervat, een zware rol touw, een kist met victualiën en andere voorwerpen, die op het achterdek stonden opgesteld.

Waarschijnlijk was het vletje tijdens het heerschen van de dikke mist, toen men van het middenschip noch den voorstevan, noch den spiegel kon zien, door een of andere oorzaak losgeraakt, maar aan de takels blijven hangen, die nu zoo strak stonden als de snaren van een contra-bas.

Bricks keek dreigend den kring van matrozen rond, en vroeg op doffen toon, de vuisten gebald, klaar om toe te slaan:

— Wie van jullie hebben het jagertje opgehaald en vastgemaakt?

Twee van de mannen keken elkander ontdaan aan, en moesten toen wel bekennen dat zij het gedaan hadden, geholpen door den man, die het vletje naar het kleine Theemssteigertje had geroeid om Gerald en Lola aan boord van „De Havik te brengen. Zij verzekerden echter bij hoog en laag dat zij het kleine vaartuigje, zooals gewoonlijk stevig hadden vastgemaakt, en dat zij zich volstrekt niet konden begrijpen hoe de takels zich weer hadden losgewonden.

Bricks liet hen rustig uitspreken, en gromde toen woedend:

— Het is goed! Een week lang geen oorlam, en de man tien pond boete!

Het was een zware straf, er ging een dreigend gemompeld op onder de matrozen, maar Bricks was gevreesd als de baarlijeke duivel, en daarom durfde niemand luidkeels een aanmerking maken.

— Kap die takels! beval Bricks nijdig. Het is geen doen, om die jager binnen te halen, tenzij we gaan stilliggen, en dat vertik ik! Dat zou ons te lang ophouden! Dan laten we het jagertje maar schieten, dat toch heelemaal uit zijn vorm is gewrongen! Als het ding niet van ijzer was, zou het allang in stukken zijn geslagen! Vooruit, haast je wat!

Een paar mannen grepen kleine bijlen, en hakten verwoed los op de strakgespannen kabels, zoodat draad voor draad zich begaf en plotseling braken zij tegelijkertijd af, en de Havik schoot eensklaps vooruit als een paard dat wordt gespoord, zoo onverhoeds, dat bijna allen van de been dreigden te raken.

Het was nu maar al te duidelijk, dat de oorzaak van de traagheid van het schip alleen gezocht moest worden in dat onbegrijpelijke ongeluk met het vletje.

En nauwelijks was Bricks, nog zierend van woede, naar het middenschip teruggekeerd, of weer lamenteerde de stem van den bootsman:

— Nou mot je voor de liefhebberij toch es op de brug kommen, Kappie, want je mag me opknoopen, als ik er een steek van begrijp! Gerust, het is ernstig!

Zonder iets te zeggen, thans wit van woede, en vastbesloten om den praatjesmaker daarboven lichamelijk af te straffen, beklom Bricks de trap van acht treden, en wilde reeds zijn bootsman in den nek grijpen om hem door elkaar te schudden, toen deze hem voorkwam met de verwonderlijke vraag:

— Weet je wel zeker dat we naar Hamburg gaan, Kappie?

— Waar dacht je dan heen — naar Tokio? vroeg Bricks woedend. Laat je me daarvoor op de brug komen?

— Het is maar, ziet U, omdat je, als je naar Hamburg wil, pal noord-oost moet houden — ik weet tenminste niet beter!

— Houdt je dan niet noord-oost, jij stomme vlegel? vroeg Bricks, die op het punt stond, zich op zijn bootsman te werpen.

— Ik doe het wel, kappie, waarachtig waar, ik doe er genoeg mijn best voor, ik probeer altijd maar noord-oost te houden, met mijn neus op het kompas — maar dan moet je me eens vertellen, hoe het dan komt, dat ik den vuurtoren van Harwich vlak voor den boeg heb!

Bricks stond wel een volle minuut met open mond voor zich uit te staren, niet in staat om een woord uit te brengen.

Hij had uitstekende oogen, en hij behoefde niet eens een verrekijker, om te kunnen zien, hoe daar, pal in het noorden, en op een afstand van zoowat vijftien mijlen de vuurtoren rees van Harwich!

Een zeeman kon zich daaromtrent natuurlijk onmogelijk vergissen.

Van den vuurtoren keek hij naar het kompas, dat zonder eenigen twijfel noord-oost aanwees, en van het kompas keek hij weer naar den vuurtoren, die hem scheen te tarten. Hij wreef zich met de hand over het voorhoofd, bromde iets voor zich heen, en eensklaps rukte hij het glazen deksel van het kompas open, en zocht in die groote doos met trillende vingers rond.

En eensklaps slaakte hij een kreet van woedende verbazing.

In de hand hield hij een zestal groote draadnagels, met een ijzerdraadje bijeengebonden, dat half verborgen had gelegen onder de schijf van het kompas.

Het was geen wonder dat het schip een verkeerde koers volgde — het ijzer had de naald verscheidene streken doen afwijken, en De Havik, meenende noord-oostwaarts te gaan, in de richting van Helder, hield een zuiver noordelijke richting, en zou, zoo doorgaande, binnen twee uren de haven van Harwich bereiken!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VIII.

De geele enveloppe.

Een oogenblik stond Bricks, alsof hij door den bliksem was getroffen.

Hij keek als verdwaasd naar de spijkers, die hij in zijn hand hield, en dan weer naar het kompas, waarvan de wijzer plotseling was versprongen in de goede richting.

Brash, als een gehoorzaam stuurman, had onmiddellijk het roer gewend, en aan het zog achter het schip kon men nu van de brug af duidelijk zien, hoe verkeerd tot dusverre zijn richting was geweest, van het oogenblik af dat hij de kust van Engeland uit het oog verloor.

Toen schoot hem plotseling dat zonderlinge ongeval te binnen met den jager.

En zijn gelaat verkreeg een verschrikkelijke, dreigende uitdrukking.

Hij wist zeker, dat zijn kompas nog denzelfden nacht volkomen betrouwbaar was geweest.

Bevond er zich dan een verrader tusschen zijn personeel. Een man, die er belang bij had, het plan in de war te sturen, en de opvarenden in handen van de politie te brengen?

Bricks wierp een blik om zich heen en op de zee, die met zeilen en schoorsteenpijpen bezaaid scheen, en toen bromde hij voor zich heen:

— In elk geval zijn we hier buiten de driemijlsgrens, en het schip loopt als een sneltrein. Ze zullen mij niet meer inhalen, en ik zal eens gaan kijken wat dat grapje te beteekenen heeft! Maar dat is waar — dat ik daar niet eerder aan gedacht heb — die Quilp — die moet toch ook dadelijk gezien hebben dat het schip zijn koers niet volgde! Waarom heeft hij me niet gewaarschuwd? Wat zit daar achter? Zou hij zelf —

De kapitein voltooide zijn korte alleenspraak niet, maar stak de hand in zijn zak, overtuigde zich dat daar zijn browning nog altijd zat, daalde haastig de trap van de campagne weer af, bereikte het dek, en liep naar voren, om de campagne heen, zonder dat Lola of Gerald begrepen, wat er geschiedde, want er was een vrij heftige wind opgestoken, die de stemmen van de beide mannen bovenop de brug onverstaanbaar maakte.

Hij ging op het kleine hutje voor den marconigraaf toe, waarvan de deur openstond en

daar zag hij Quilp op zijn dooie gemak op zijn krukje voor zijn toestel zitten, met het luister-toestel om het hoofd gekneld, de handen in de zakken, en zachtjes voor zich heen fluitend.

De wenkbrauwen van den stuurman gingen de hoogte in toen hij zijn kapitein zoo plotseling zag binnentreden, maar verder bewoog hij zich niet, totdat het grimmige gelaat van Bricks hem bewees dat er iets gaande was, en hij aan het bewegen van diens lippen zag, dat er tot hem gesproken werd, en niet op een zeer vriendelijke manier.

Hij nam dus het luister-toestel van zijn ooren weg, rolde zijn pruim van den eenen mondhoek naar den andere, en vroeg zoetsappig:

— Wat is er van je believeen, kapitein? Ik heb nog niets gehoord! Dat van die Raffles zal wel een grapje zijn. Maar ik heb een paar lollige liedjes van het Hypodrome-Theater opgevangen. Wacht even, dan zal ik je er een voorzingen: Het begon zoo: . . . .

— Pas jij maar op, dat ik geen liedje voor jou zing, bromde Bricks bijna stikkend van woede, en nu versperde hij bijna volkomen de deur, opende zijn breede rechterhand en daar lagen op zijn handpalm een aantal spijkers, met een ijzerdraadje samengebonden.

— Weet je wat dat is? vroeg hij, den stuurman doorborend aankijkend.

— Ik zou zeggen — ik kan me best vergissen — maar het lijken net precies spijkers met een ijzerdraadje er om! antwoordde Quilp.

— Dat heb je kranig opgemerkt! hernam de kapitein sarcastisch. En weet je waar ik die spijkers vond?

— Toch niet in de rats? riep de stuurman verschrikt uit. Want dan blijf ik niet bij je hoor!

De oogen van den kapitein schoten bliksems, toen hij den ander toebeet:

— Pas op, Quilp! Neem je in acht, man! Je kent mij nog niet, als je denkt dat ik den draak met mij laat steken. Die spijkers vond ik in het kompas — en zij waren de oorzaak dat wij onze koers op zijn minst drie raden te veel westwaarts bleven houden! Wat zeg jij daar nu van?

— Sjonge dat is een heel ding! zeide Quilp, zich achter het oor krabbend. Spijkers in een

kompas, dat is de pest! Ik heb het eens beleefd, toen ik nog aan boord van een vrachtvaarder op Mozambique voer —

— Houd je praatjes voor je! schreeuwde Bricks nijdig. Vertel maar liever hoe het komt, dat jij dat niet gemerkt hebt?

— Och, daar let je zoo niet op! zeide Quilp met een goedig lachje.

En zijn grijze oogen keken over den schouder van den kapitein heen naar de zee — en een vreemd, vaag glimlachje kwam er om zijn lippen, een glimlachje waarvan de woedende kapitein zich de beteekenis niet kon begrijpen, en dat hem dus nog driftiger maakte.

Hij kwam dreigend nog een stap nader, en zijn oogen hadden nu een angstwekkende, dreigende uitdrukking, toen hij hem toesiste:

— Luister eens, Quilp! Er is hier iets gaande, man, dat me niet bevalt! Jij hebt rare manieren — ik ken jou niet meer! Jij hebt nog nooit zoo onbeschaamd tegen me durven spreken! Kort en goed — hoe kwamen die spijkers in het kompas? Heb jij ze er in gedaan?

— Misschien wel! antwoordde Quilp langzaam, en weer keek hij over den schouder van den kapitein heen, die bijna de geheele smalle deuropening vulde, naar de golven, die door de zon werden beschenen.

En onwillekeurig volgde Bricks nu de richting van dien blik — en voor een oogenblik beroofde de verbazing hem van zijn spraak.

Want daar, op nauwelijks een kabellengte afstand, dreef iets op de golven, hetwelk zoo bedriegelijk op een doode walvisch leek, als het eene ding maar op het andere kan gelijken.

Neen, drijven was toch niet de goede uitdrukking, want dat grijze ding, dat een paar decimeters boven het water uitstak, en hetwelk slechts voor een geoefend zeemansoog was te ontwaren, sneed op zijn minst evensnel door het water als „De Havik” zelve!

De kapitein, plotseling grasgroen geworden, wankelde een oogenblik, en toen maakte zich plotseling een dolle woede van hem meester:

— Vervloekt! Nu doorzie ik alles! Dat is jouw boot — nu weet ik, wie je bent! Waar is Quilp? Wat heb je met hem gedaan? Hei mannen — te hulp! Raffles is aan boord!

Hij had bliksemsnel zijn hand naar zijn rechterzak gebracht, en de revolver was al in zijn vuist, voor de ander hem bij de pols had kunnen grijpen.

Het wapen ging af in de korte worsteling die volgde, tot tweemaal toe, maar de kogels drongen nutteloos in het dek, en tot een derde

schot kreeg de kapitein geen gelegenheid.

Want de zoogenaamde Quilp had hem het wapen reeds weten te ontwingen, en er zich meester van gemaakt.

Maar op hetzelfde oogenblik kwamen er ook reeds van alle kanten matrozen toestormen, en een van de eersten was Gerald, die, krijtwit, een browning in de hand, kwam toelooopen, en snel achter elkander drie schoten loste, waarvan er een den gewaanden stuurman aan het oor schampte.

Om zijn leven te beschermen moest deze wel terugvuren, en Gerald viel, door een kogel in den schouder gewond, kreunend op het dek neer, en een matroos viel over hem heen, die juist op het punt had gestaan, den man bij het marconihokje een zware handspak naar het hoofd te slingeren.

Twee kwamen er met getrokken ponjaarden op den man met de revolver toe, en toen deze wilde schieten, bemerkte hij, dat er maar drie kogels op de revolver hadden gezeten, en dat het wapen nutteloos was.

Toen deed hij het eenige, dat hem te doen overbleef, nu er zes welbewapende mannen, krachtig en vastberaden, gewapend met revolvers en messen op hem toestormden — hij was met een wip op de lage verschansing, en sprong met een sierlijken zweefduik in het water en zwom onder de golven met krachtige slagen voort, zoover hij maar kon, en kwam boven op een geheel andere plek dan werd verwacht, zoodat de drie of vier schoten die op hem werden gelost, geen doel troffen.

Het grijze ding scheen te zijn achtergebleven, of het was nog wat dieper gezakt, en ofschoon Bricks de boot onmiddellijk deed stoppen — de Havik had veel te veel vaart om te kunnen beletten dat de vluchteling eenige minuten later ver buiten het bereik van den kogel uit een ordinaire revolver aan boord klauterde van wat onmogelijk iets anders kon zijn dan een duikboot.

Dat was het laatste, wat kapitein Bricks ooit van John Raffles te zien kreeg.

Lola, die met krijtwit gelaat den korten strijd had gadeslagen, en bijna buiten zichzelf was van woede en schrik, viel, nadat alles was afgelopen, achterover in haar gemakkelijken dekstoel, zonder zich al te veel om den gewonden medeplichtige te bekommeren, en zuchtte voldaan, toen zij de lange, smalle, gezegelde enveloppe nog tusschen haar vingers voelde:

— Dat was maar juist op het laatste oogenblik, makers! Bricks, laat de Havik loopen

wat zij kan, al zou de machine moeten springen! Hij is waarachtig in staat om ons na te gaan en ons in den romp te varen!

Bricks gromde iets, en bette zijn blauw oog, dat hij in de worsteling had opgelopen, maar hij riep toch dadelijk een bevel naar de machinekamer, en de boot snelde over de golven, zoodat een fontein boegwater meters hoog opschoot.

Tien minuten later had men den armen Quilp, en ditmaal den echte stevig gebonden en gekneveld gevonden in het duistere hok, waar allerlei touwwerk en een waardeloos anker werden bewaard, en de arme kerel kon niets anders vertellen, dan dat hij plotseling was overvallen door een man die letterlijk droop van het water voor hij een kik had kunnen geven, en die hem toen in dit hok had opgesloten na hem bemoeidigend te hebben toegesproken. En tot zijn niet geringe verbazing haalde diezelfde Quilp naderhand, uit een zijzakje van zijn matrozenbuis, een fraai diamant ter grootte van een kleine hazelnoot te voorschijn, die hij later in Rotterdam voor 4500 gulden van de hand wist te zetten.

Dat moest zeker een pleistertje op de wonde beteekenen!

De Havik zette haar tocht met de allergrootste snelheid voort, bereikte de Nederlandsche wateren, voer langs de Wadden-eilanden, bereikte omstreeks twee uur in den morgen de monding van de Elbe, en meerde om half negen in den ochtend in de haven van Hamburg.

Het was duidelijk dat men daar het schip verwachtte, want het onderzoek van de douane was al zeer vluchtig, en Lola Ravenna behoefde slechts haar naam te noemen, en eenige papieren te toonen, om zich dadelijk, geheel alleen, want de gewonde Gerald moest onmiddellijk naar een ziekenhuis worden vervoerd, naar het haar aangewezen huis te begeven van den agent, die voor de afwikkeling van dergelijke transacties zorg pleegt te dragen.

Haar hart juichte van vreugde, en zij had haar voeten wel vleugelen willen geven, om zoo spoedig mogelijk dat huis te bereiken, en beloofd te worden voor de moeilijke, gevaarlijke taak, die zij ondanks alles met zooveel succes had ten einde weten te brengen.

De taxi hield eindelijk stil voor een tamelijk afgelegen, fraai huis in een straat, waarvan wij den naam maar zullen verzwijgen, evenals van den agent, die in deze zaak als bemiddelaar diende.

Ook hij scheen de vrouw te verwachten, want een bediende liet haar onmiddellijk in een prachtig gemeubelde werkkamer, waar een zwaar-

gebouwd man, met een volkomen kaal hoofd en dikke hangwangen, haar ontving, haar zwijgend op een stoel wees, en haar vol verwachting aankeek.

Even zwijgend haalde zij de kostbare enveloppe uit haar boezem, reikte hem die met een verleidelijk glimlachje toe, en zeide:

— Ziehier, herr X.! Ik denk wel dat U tevreden over mij zult zijn! Het is niet zonder moeite gegaan, dat verzeker ik U. En ik hoop dat ge mij aanstonds het overeengekomen bedrag zult uitbetalen, want mijn diensten worden reeds elders verlangd!

— Het geld is tot Uw dispositie, madame! zeide de Duitscher koeltjes. Maar veroorloof mij...

Hij voltooide den zin niet, maar nam een scherp, smal vouwbeen, stak het behoedzaam in de gele enveloppe, en sneed ze zorgvuldig open.

Hij nam er het keurig opgevouwen stuk papier uit — draaide het om — draaide het nog eens om — zette zijn lorgnet op — keek toen de vrouw met een zonderlingen glans in zijn kleine, lichtblauwe oogen aan, en zeide lakoniek:

— Ik vrees dat gij U veel moeite voor niets hebt gegeven, madame! Weet gij dat dit papier geen letter schrift bevat?

Met een sprong als van een tijgerin was de vrouw bij de schrijftafel en een heesche schreeuw van bijna dierlijke woede ontwong zich aan haar keel, toen zij zag dat de Duitscher gelijk had — de groote foliopagina van zwaar papier bevatte geen enkele letter schrift.

En terwijl zij doodsbleek op een stoel neerzank, bijna bezwijmend van zelfvernedering en machteloze haat, keerde de agent de gele enveloppe om, en er viel een kaartje uit, met kleine lettertjes beschreven, dat hij rustig begon voor te lezen:

„Waarde Lola Ravenna!

Als gij weer eens afspraken maakt met medeplichtigen, doe het dan nooit in de buurt van een tuinheg! En als gij wegrijdt met auto's overtuig U dan eerst eens of er niet iemand onder het dekzeil verborgen ligt! En laat gij die voorwerpen in het water rijden — vergewis U dan eerst, of er niet iemand mee het water ingaat, die van de duisternis gebruik weet te maken, tegelijk met U aan boord van een zeker schip te komen!

Bedenk voorts dat de radio een zeer bruikbaar, maar voor den gebruiker ook wel eens een gevaarlijk wapen kan zijn, en dat men ze al spoedig kan aanwenden, om een zekere duikboot ter hulp te roepen! Wanneer men dan

nog de gang van het schip weet te vertragen, en de koers te wijzigen — dan zijn de kaarten meestal geschud ten voordeele van de tegenpartij!

Wat Uw document betreft — tijdens de dikke mist, toen gij U op nauwelijks een meter afstand van mijn bescheiden persoontje bevond, wist ik het U reeds te ontfutselen, nog geen kwartier nadat ik aan boord was. Ik opende de laken met behulp van een heet mes, heb den inhoud uit de enveloppe genomen, en ze vervan-

gen door een blad onbeschreven papier. Ik ben ervan overtuigd, dat gij mij deze onschuldige grap niet al te kwalijk zult nemen!

Ten slotte — wanneer gij dit leest, bevindt zich het document reeds lang weer veilig in handen van den wel wat lichtzinnigen man, aan wien gij het op zulk een sluwe wijze hebt weten te ontfutselen!

Sans rancune!

John Raffles.”

De volgende aflevering bevat:

DE MEESTER DER RAVEN

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885